

Lord Raffles

genaam
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE SMOKKELKONINGIN

Nr 2030

NEDERLAND : 35 Ct.

BELGIE : 5 Fr.

Verschijnt om de 14 dagen

J

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Smokkelkoningin

HOOFDSTUK I. KAPITEIN EN SERGEANT

Kapitein John Marybound liep, zonder acht te slaan op de haastig over-eind springende agenten, die eerbiedig salueerden, met driftige stappen langs de openstaande deur van de grote manschappenkamer, ging de gang ten einde en besteg de trap naar de eerste verdieping van het grote politieposthuis, dat gelegen is op de hoek van Attorney Street en Houston Street.

Hij was blijkbaar wat over zijn gewone tijd en scheen haast te hebben.

Op het portaal stonden twee agenten, ieder met een map onder de arm, die druk met elkander praatten, maar eensklaps zwegen en in de houding gingen staan, zodra zij het hoofd van de politiekapitein boven de trap zagen verschijnen.

Nors ging hij hen voorbij en trad zijn werkkamer binnen. Deze had vier ramen, twee aan ieder van de genoemde straten en was gemeubeld met een luxe, die wel wat zonderling aandeed, als men bedenkt, dat men hier

stond in de werkkamer van een politiemans.

Het schrijfbureau was van zwaar palissander hout en van diezelfde dure houtsoort waren ook de geweldige boekenkast, de bureaustoel en een ronde, lage tafel, waarop een paar kistjes dure sigaren stonden, en een zeer fraaie vaas met bloemen.

Op de vloer lag een zeer dik tapijt, de overgordijnen waren van een zwaar soort damast, er stonden een paar meubels, die meer op rustbedden dan op clubfauteuils geleken, kortom een verwende rijke jonggezel zou zich in dit vertrek zeer wel op zijn gemak hebben gevoeld.

Behalve de deur naar de gang, waardoor kapitein Marybound zoeven was binnen getreden, had de kamer nog een tweede deur, die kon worden afgesloten door een dik, wollen gordijn en die toegang gaf tot een soort van zijkamer, die maar één raam had en

die men slechts kon betreden door die verbindingsdeur.

Kapitein Marybound wierp aanstonds zijn pet en zijn overjas af en vertoonde zich nu als een krachtig gebouwde man van een jaar of vijftig, blijkbaar beschikkend over grote lichaamskracht, met dun, reeds grijzend haar, dat echter keurig geborsteld was en een hard, bijna wreed gezicht, waarin stalgrijze ogen iedereen doorborend aankeken.

Het voorhoofd was temelijk laag, de wenkbrauwen waren dik en zodanig geplaatst, dat zij de ogen bijna steeds overschaduwden.

Met een ongeduldig gebaar opende hij een der kistjes, greep er een dikke, zwarte sigaar uit, beet er met zijn scherpe tanden de punt af, stak ze aan en liep een paar malen langzaam, de handen op de rug, de ogen naar de figuren in het Perzisch kleed gewend, het grote vertrek op en neer.

Toen liep hij haastig op de schrijftafel toe, greep de telefoon en zei:

— Stuur sergeant O'Mara bij me.

Hij behoefde niet lang te wachten. Weinig tellen later werd er op de deur geklopt en dadelijk daarop trad een kleine, vierkant, gebouwde Ier binnen, met rood, borstelig haar, ronden bruine ogen en een neus, die de drager wel onder verdenking moest brengen, de drankfles herhaaldelijk aan te spreken.

Marybound had zich in een stoel laten vallen, strekte zijn lange benen ver voor zich uit en beval kortaf:

— Doe de deur op slot. Wij moeten praten.

Er verscheen op het brede gezicht van de sergeant heel even een uitdrukking van verwondering, die onmiddellijk overging in een soort van grijns. Hij gehoorzaamde en kwam toen naar de rooktafel toelopen met een gezicht en in een houding, die niet van al te grote eerbied getuigden. Toen hij de kapitein tot op een meter genaderd was, stond hij stil en vroeg op gedempte toon:

— Klink in de kabel?

Marybound keek hem een ogenblik met flikkerende ogen aan en scheen op het punt te staan, hard met zijn vuist op de ronde tafel te beuken, maar hij bedacht zich en zei:

— Een kink? Als wij niet oppassen, blijft er van de gehele kabel niet veel meer over! Ga zitten, Jef!

De aldus bij zijn voornaam aangesproke sergeant nam op zijn dode gemak plaats in een der gemakkelijke stoelen en strekte onverschillig de hand uit naar het kistje sigaren.

— U permitteert? vroeg hij, zonder op te zien en reeds had hij een van de dure sigaren in zijn dikke, rode vingers.

Mijnheer Jef O'Mara was een groot mensenkenner en er was op dit ogenblik iets in het gedrag van zijn chef, dat hem zei, dat hij zich deze onbeschaamdheid ongestraft kon veroorloven. Het volgende zal doen zien, hoe zeer mijnheer O'Mara in deze opvatting gelijk had.

Wel keek kapitein Marybound hem een ogenblik met een felle uitdrukking in zijn roofdierogen aan, maar toen haalde hij de schouders op en hernam:

— Ik zeg, Jef, dat wij ons in een moeilijk parket bevinden!

— Iets uitgelekt? vroeg de sergeant doodkalm.

— Als er iets uitlekt man, dan is het met mij afgelopen, dat weet jij heel goed. Dan ligt er daar in de lade van mijn bureau een aardig klein toestel op mij te wachten.

Ja, dat was zo de manier van zich uit te drukken, die kapitein John Marybound van de New Yorkse politie, zich in de loop van enkele jaren had eigen gemaakt.

O'Mara haalde de brede schouders op. Hij liet een kort lachje horen en zei, op zijn gewone, diepzinnige manier:

— Dat zijn de nadelen van de hoge positie, kapitein! Hoge bomen vangen veel wind! Wie boter op zijn hoofd heeft, moet niet in de zon lo-

pen! Ik ben gelukkig maar een simpel mannetje. Als de grote smak komt, als het grapje uitlekt, wel dan kunnen ze me ontslaan en niet veel meer!

— Gelukkig nog wel het een en ander meer, O'Mara! zei de kapitein met een lelijk lachje. Dacht je soms, dat ik met zo weinig garantie tevreden zou zijn? Als het grapje uitlekt, zoals jij het noemt, dan blijft mij niets anders over, dan mij voor mijn kop te schieten, maar jij draait voor minstens twee jaren de kast in.

O'Mara draaide wat onrustig op zijn stoel heen en weer en zei toen:

— Laten we over zulke onplezierige dingen niet spreken, kapitein. Ik houd niet van het cachot! Ik duw er met plezier anderen in, maar ik blijf het liefst aan deze kant van de deur! Wat is er eigenlijk aan de hand?

Marybound deed een lange haal aan zijn sigaar en begon, terwijl hij zijn stem nog meer liet dalen en zich ver voorover boog over de ronde tafel, met het koperen blad:

— Er gebeurt hier iets, in New York O'Mara, dat mij mijn gewone zekerheid doet verliezen! Ik heb jarenlang geleefd in de vaste overtuiging, dat er hier niemand te vinden is, slim genoeg om bewijzen tegen ons aan te voeren, of om zelfs maar te ontdekken, wat er gaande is. Ik schijn mij te hebben vergist. Of beter gezegd, de toestand heeft zich gewijzigd! Er is hier een man in New York, zo zeldzaam slim en daarbij zo doortastend en zo taai, dat ik op mijn hoede zal moeten zijn! Van morgen juist verneem ik weer een staaltje van het «Centrale Bureau», dat mij angst aanjaagt. De hond heeft zijn neus weer eens gestoken in zaken, die hem volstrekt niet aangingen. Het gevolg is, dat een van de knapste smokkelaars, een waar genie, nu in het Noorden ergens achter de tralies zit, voor goed gekortwiekt.

O'Mara knipte bedaard de as van zijn sigaar in het bakje van gedreven zilver en zei rustig:

— U bedoelt natuurlijk John Raffles?

— Wie zou ik anders bedoelen? vroeg de kapitein grimmig. Sedert hij hier is en zich met onze zaken is gaan bemoeien, lijkt het wel, of er niets meer wil lukken! Professor Shirley in de gevangenis, Goudhaar opgepakt, twee van de allerbesten!

— U is toch niet bang, dat zij zullen babbelen? vroeg O'Mara, nu ook enigszins ongerust.

Marybound haalde de schouders op en zei:

— Babbelen! Zij weten immers zelf niets! Dacht je soms dat je kapitein een ezel is, O'Mara? Maar man, als jij zelf het morgen in je hoofd kreeg om te gaan doorslaan, dan zou ik mij daar nog niets van aantrekken! Ik zou het je eenvoudig heten liegen en ik geloof niet, dat jij aan het langste eind zou trekken!

Even schoot er een venijnige blik van vijandschap uit de donkere ogen van de Ier dwars door de geurige rook heen naar zijn chef, maar hij zei op zijn gewone bedaarde manier:

— Dat is een mogelijkheid, die we gerust buiten beschouwing kunnen laten, kapitein! Ik zal niet zo dom zijn om de kip met de gouden eieren te slachten! Het hemd is nader dan de rok. Ik timmer niet graag aan de weg!

— Zeer toepasselijke spreekwoorden, O'Mara die je maar goed in praktijk moet brengen, hernam Marybound sarcastisch. Maar, ter zake. Zolang die Raffles hier op zijn geheimzinnige manier de baas tracht te spelen, durf ik niets ondernemen. Ik zou twifelen aan de zekerheid van mijn hand! Hoe die man alles ontdekt, is raadselachtig, maar hij ontdekt het, hij, of een van zijn vervloekte helpers! En luister nu eens goed, sergeant, ik reken er beslist op, dat er een eind wordt gemaakt aan de bemoeizucht van die man!

— Als er een eind aan zijn leven komt, kapitein, dan houdt zijn bemoeizucht automatisch op! zei O'Mara zeer kalm. Dat heeft niets om het lijf. De zaak is maar, hem te vinden.

Weet u waar hij is?

— Geloof je soms, dat ik hier tijd zou verknoeien aan een gesprek met jou, als ik dat wist? Denk je dat ik kinds ben? Geloof je soms dat Raffles nog zou ademen, als ik van zijn verblijfplaats op de hoogte was? Ik wil juist, dat jullie dat ontdekken en wel zo spoedig mogelijk! Ik verlang dat Raffles onschadelijk wordt gemaakt! Die schelm met zijn zogenaamde morele beginselen loopt ons hier steeds voor de voeten en zou onze prachtigste zaakjes kunnen doen mislukken!

O'Mara had zeer bedaard toegelisterd, blies nu rechtstandig een van zijn dikste rookwolken uit, volgde die met zijn ogen en gaf toen als zijn overtuiging te kennen:

— U kunt ook wel naar de maan verlangen! Of u kunt bevelen dat wij wat sterretjes voor u van de hemel plukken! Raffles arresteren! Jawel, dat gaat gemakkelijk! Je kunt evengoed een zwaluw willen vangen door hem wat zout op de staart te strooien! Heeft u nog meer op het hart, kapitein?

Er was een dreigende uitdrukking gekomen in de ogen van de kapitein en zijn hard, wreed gelaat was bleek, toen hij tussen de tanden gromde:

— Ik zou je raden, O'Mara, met die grapjes op te houden! Bedenk wel, man, dat het om je eigen standje gaat! Ik zeg je nog eens, dat er hier niets te doen valt, tenminste niet iets, waar wij zelf bij betrokken zijn, zolang die ellendige wijsneus, die boetprediker en wreker, zoals hij zich zelf noemt, hier vrij rondloopt! Neem alle middelen te baat, om hem te pakken te krijgen! En als jullie daar alleen niet in slagen, dan roep je de hulp in van vrouwen! Er zijn er genoeg te krijgen, die willen helpen! Als het moet kan Colleen Stevenson een handje helpen.

O'Mara keek zijn kapitein met een schuine blik aan.

Het was in het gehele politiekorps bekend, tenminste in deze wijk, dat

de beroemde revuester de minnares was van de politie-kapitein, ofschoon deze dat nooit wilde toegeven.

Maar mijnheer O'Mara wist nog iets meer. Hij wist sedert geruime tijd, dat Colleen Stevenson deel uitmaakte van een der gevaarlijkste en stoutmoedigste smokkelaars-benden van geheel Manhattan.

Maar misschien was hij, Jef O'Mara, wel de enige van de politie, die dit met volkomen zekerheid wist.

Hij zat even na te denken en zei toen:

— Nu, het is in ieder geval te proberen! Maar waarom u juist aan mij die opdracht geeft, begrijp ik niet, kapitein! De politie van heel New York ziet hem te pakken te kunnen krijgen.

— Ik draag het jou speciaal op, O'Mara, omdat ik overtuigd ben, dat je eigen belang je een spoorslag zal zijn, om de grootste ijver aan de dag te leggen en al je scherpzinnigheid, die mij bekend is, zult aanwenden, om hem te pakken te krijgen. Als het kan levend, want die man weet dingen, die ik heel graag eens zou vernemen! Bespreek de zaak eens met Colleen. Je vindt haar om deze tijd waarschijnlijk wel thuis! En als je terug bent, dan heb ik nog iets met je te bespreken in verband met een prachtig zaakje, dat in de loop van deze week nog moet worden beklonken. Er zal ditmaal wel een winstje aanzitten van bij de honderd duizend!

De kleine, donkerbruine oogjes van de sergeant begonnen hebzuchtig te schitteren en hij wreef zich in de handen.

Maar eensklaps betrok zijn gelaat. Hij boog zich ver voorover, keek de kapitein door zijn lichtrode wimpers met een zonderling glimlachje aan en zei toen:

— Als alles maar goed afloopt, kapitein! Wij hebben er mensen bijgekregen, die fel op de jongens gebeten zijn!

De kapitein bewoog langzaam zijn zware sigaar van de ene mondhoek

naar de andere, keek de sergeant strak aan en vroeg:

— Bedoel je luitenant Ralph Kingsford?

O'Mara knikte afgemeten. En daarop keken de twee politiemannen elkander een tijdje zwijgend aan, met dezelfde uitdrukking op hun gezicht, want zij waren bezield met dezelfde gedachte en die betekende niet veel goeds voor de pas aangestelde, zeer ijverige en plichtgetrouwe luitenant Ralph Kingsford.

— Sommige luitjes zijn wat al te ijverig, begon de kapitein tenslotte langzaam.

— Ja, en dat kan voor sommige andere lui wel eens nadelen opleveren! bevestigde O'Mara, even afgemeten.

— Grote nadelen!

— Zeer grote. Een ongeluk zit in een klein hoekje! Hoe gemakkelijk gaat zo'n smokkelaarsrevolver af! En

hoe diep is East River! Ja, Ja!

Weer zwegen de twee mannen en keken elkander aan.

Toen stond O'Mara op, trok zijn jas recht en vroeg, op geheel veranderde toon:

— Hebt u mij nog nodig, kapitein?

— Voorlopig niet. Ik herhaal alleen mijn woorden van zoeven, zorg met alle middelen, dat die Raffles wordt opgeruimd!

O'Mara slenterde naar de deur, maar hij was nog geen twee passen ver of de kapitein zei toornig:

— Zou je die sigaar niet uit je mond en op het asbakje leggen, of hoor je u graag de vraag stellen, of jij met je kapitein op zijn eigen werkkamer dure sigaartjes zit te smoren?

Zwijgend legde O'Mara de fijne sigaar in het asbakje. Er was een trek van diepe teleurstelling op zijn breed gelaat zichtbaar, toen hij met de handen in de zakken naar de deur liep.

HOOFDSTUK II.

LUITENANT RALPH KINGSFORD

Luitenant Ralph Kingsford was inderdaad de man, zoals zijn onmiddellijke chef hem met een paar woorden had afgeschilderd. Buitengewoon ijverig, bezield met een grenzeloze werklust, zeer schrandere, vervuld van het ontembare verlangen, strijd te voeren met de smokkelaars, kortom, een man, gesneden uit het goede hout!

Op het tijdstip, waarin deze gebeurtenissen voorvielen, die John Raffles bijna het leven hadden gekost, was Ralph Kingsford zes en twintig jaar.

Hij was bijna zes voet lang, gespierd, maar van die lenige gespierdheid, zoals men ze alleen vindt bij hardlopers, schermers en tennisspeelers.

Hij was een uitnemend bokser en hij schoot negen van de tien maal het aas uit een kaart, die op een afstand

van vijf en dertig meter was opgehangen.

Als schermer had hij zijns gelijken niet en reeds nu was hij aangewezen als lid van de scherploeg, die Amerika zou vertegenwoordigen op de aanstaande Olympische Spelen.

Moedig als een leeuw en vasthoudend als een bulldog, die eenmaal zijn tanden in een prooi heeft geslagen en niet loslaat, tenzij men hem doodt.

Hij was pas een maand geleden naar deze wijk overgeplaatst en onder de onmiddellijke bevelen gesteld van kapitein Marybound op voordracht van het Centrale Bureau, dat opgemerkt meende te hebben, dat er juist in de buurt van Attorney Street, naar de kant van East River, in de laatste tijd herhaaldelijk was gesmokkeld.

Invallen daarentegen kwamen er maar zelden voor en het Centraal Bu-

reau meende in luitenant Kingsford de man te hebben gevonden, die hier wel eens wat leven in de brouwerij zou brengen.

Nu, dat deed Ralph Kingsford dan ook, al was het misschien niet juist op de wijze, zoals men zich die op het hoofdbureau had voorgesteld. Wat zijn uiterlijk betreft: korenblond haar, doordringende grijsblauwe ogen, knap, goed gebouwd en keurig op zijn uniform.

Het was juist tegen deze man, dat O'Mara aanbodste, juist toen hij het vertrek van de chef verliet. Hij had een van zijn handen nog in de zak.

Door de open deur drongen de dikke rookwolken naar buiten. En de deur bleef lang genoeg open, om de jonge luitenant een blik te gunnen in het inwendige van de weelderig gemeubelde werkkamer van zijn chef.

Zo zag hij dan ook de half opgerookte sigaar in het zilveren asbakje, waaruit nog een dunne rookspiraal naar boven kringelde.

Hij wierp O'Mara een scherpe blik toe en zei kortaf:

— Ik verwacht je in mijn kamer, sergeant. Ik heb een opdracht voor je. Binnen vijf minuten.

De sergeant salueerde onderdanig, maar hij keek de politie-luitenant na met een blik, die geenszins van eerbied getuigde, maar waarin spot en wraakzucht te lezen waren.

Maar hij was toch wel zo verstandig, mijnheer O'Mara, om precies vijf minuten later op de deur te kloppen van het vertrek, dat Kingsford als zijn werkkamer had ingericht.

Het was juist boven dat van de kapitein gelegen en bevond zich dus op een hoek van het gebouw.

Aan een der muren hing een zeer grote kaart van New York, die deze muur bijna geheel bedekte.

Men vond op deze kaart niet alleen alle straatnamen, maar ook alle brandweerkazernes, seinposten, brandschellen en radiostations duidelijk aangegeven, ten behoeve van de politie.

Met rode cirkels waren verder alle

kazernes der bereden politie aangegeven die men in hoofdzaak langs de grenzen van de stad vindt en die daarbinnen maar in enkele gevallen dienst doen.

Kingsford zat voor zijn schrijftafel, die beladen was met rapporten en hij zag er mistroostig en tamelijk somber uit, toen de sergeant binnen trad en in afwachtcnde houding bleef staan.

Kingsford legde de pen neer, waarmee hij juist een paar aantekeningen had gemaakt, leunde achterover, keek de sergeant scherp aan en begon:

— Ik moet eens met jou spreken, O'Mara! We zullen het wel met elkaar eens zijn, niet waar, dat we hier op het bureau, van hoog tot laag, verenigd zijn door dezelfde hoge opvatting van hetgeen onze plicht is! In de eerste plaats houdt die plicht in, dat wij een meedogenloze strijd voeren tegen de misdaad in allerlei vorm! En ik kan je verzekeren, O'Mara, dat ik hard zal zijn, hard als staal! Nu ben ik hier omstreeks een maand en ik heb een zeer vreemde ontdekking gedaan, die mij ongerust maakt en die mij tevens onverklaarbaar is. Ik heb zelf enige malen, natuurlijk met behulp van detectives, een paar gevallen ontdekt van beraamde smokkelpartijen. Natuurlijk deelde ik alles daaromtrent aan de chef mede. En nu is het verwonderlijke en angstaanjagende, dat bij al die gelegenheden onze prachtig opgezette vallen leeg zijn gebleven, het wild scheen lont te hebben geroken en was er langs gelopen.

Onder het spreken had Kingsford de sergeant voortdurend aangekeken. O'Mara had zelfs niet met de oogleden geknipperd. Hij had wel voor hater vuren gestaan en hij zou zich door zo'n piepjonge luitenant niet van de wijs laten brengen.

En nu stond Kingsford op, kwam met zijn vuisten in de zijden gesteund, vlak voor O'Mara staan en vervolgde:

— Nu kan hier natuurlijk toeval in het spel zijn, sergeant en al die ke-

ren kan er door loslippigheid van een agent, of misschien wel van een hoger geplaatste een onvoorzichtigheid zijn begaan, waardoor de smokkelaars gewaarschuwd werden. Maar zie je, O'Mara, loslippige agenten vallen niet in mijn smaak, ik zal ze niet handhaven en als ik ze snap, dan liggen ze er onherroepelijk uit! En dat geldt niet alleen de agenten, maar ook de hogere in rang, de brigadiers, de korporaals, de sergeants! Ik ben geen kind meer en ik weet, tot mijn eigen bittere schaamte, dat er bij de politie geknoeid wordt en dat men in onze gelederen vrienden telt van dat tuig, de smokkelaars! Maar tref ik ooit iets dergelijks in mijn eigen omgeving aan, dan zal men hier eens zien, wie of wat luitenant Kingsford eigenlijk is! Dan zal ik de zweep hanteren en er links en rechts meppen mee uitdelen!

— Ik hoop niet, luitenant, dat dit op mij slaat? zei O'Mara nederig en met het air van een man, die zich diep beledigd acht.

— Als de schoen je past, O'Mara, dan kun je hem aantrekken! zei Kingsford kortaf. Het is alleen maar een waarschuwing en luister nu, want wat ik je te zeggen heb, is van belang.

Hij was weer naar zijn schrijftafel terug gelopen, ging zitten in de bureaustoel daarvoor en begon even in de papieren te zoeken.

Hij hield tenslotte een klein blaadje papier in de hand, waarschijnlijk van een bloknote afgescheurd, wierp daar een blik op en begon toen weer, zijn grote, blauwgrijze ogen op de sergeant gevestigd:

— Uit mijn eigen onderzoekingen, maar vooral uit de nasporingen van een zekeren man, die in mijn dienst is, maar wiens naam er niet toe doet, is mij gebleken, dat de smokkelaars in onze stadswijk een soort van Centrale bezitten, waar zij, al naar gelang van omstandigheden, bijeen komen om te vergaderen, dat wil dus zeggen om nieuwe plannen te beramen, hun smokkelwaar opslaan, of ze veilen,

alsof het een gewone beurs betref. Nu is mij verder ter ore gekomen, dat bij die Centrale, waarvan ik de ligging helaas niet weet, zeer nauw een vrouw is betrokken!

Hij hield een ogenblik op en O'Mara hield zijn adem in van schrik en spanning.

Kingsford ging weer voort met zijn heldere stem:

— Die vrouw heet Colleen Stevenson. Zij maakt deel uit van een revuetroep, die in het Morrys theater in Broadway optreedt. Haar woning is gelegen in de Stanton Street, niet ver van East River en ook niet zo ver van ons politiebureau!

Hij hield nogmaals op, om een blik op het stukje papier te slaan en vervolgde toen:

— Nu is mijn zegsman er achter gekomen, dat die vrouw, die een machtige beschermer moet hebben, wiens naam wij echter nog niet kennen, als het ware de ziel is van de hele smokkelaarsbeweging in deze wijk. Ik behoef jou natuurlijk niet te vertellen, O'Mara, want je bent geen ezel, dat de smokkelaars New York als het ware in wijken hebben verdeeld en dat ze er dadelijk met de revolvers en het mes op los gaan, als een concurrende troep hun afzetgebied binnendringt! Welnu, ik sta er zeer bepaald op, iets naders te vernemen omtrent die vrouw, haar levenswijze, de manier waarp zij haar tijd doorbrengt, nadat ze haar kleedkamer 's nachts verlaten heeft en... haar minnaar!

O'Mara ging er trots op, dat hij zijn gelaatsspieren uitstekend in bedwang wist te houden, maar ditmaal had hij toch de grootste moeite, te beletten, dat zijn mondhoeken begonnen te trillen en zijn kin beefde.

Die vervloekte Kingsford! Die had het daar juist voorzien op de vriendin van de kapitein en vertelde dat zo maar, als of het de eenvoudigste zaak van de wereld was! Hij scheen niet te weten, dat het hem de nek zou kunnen breken, als hij er door

een toeval achter mocht komen hoe de zaken eigenlijk stonden! Die mijnheer Kingsford was een heel gevaarlijke sinjeur en hij zou hem in de gaten houden!

Met goed gespeelde verbazing zei hij:

— Daar kijk ik van op, luitenant! Ik heb die dame wel zien comedie spelen, maar nooit vermoed, dat ze zich met smokkelen ophield!

— Dan weet je het nu, O'Mara! zei Kingsford kortaf. Dienaangaande laten mijn informaties bijna geen ruimte meer voor twijfel! Intussen, ik wil zekerheid hebben! En daarom gaan we dus aanstonds huiszoeking doen bij die dame.

O'Mara kon er niets aan doen, maar zijn gezicht vertrok, toen hij verschrikt uitriep:

— Een huiszoeking? Maar, gaat dat wel, luitenant? Hebt u een machtiging?

— Maak je daaromtrent niet ongerust, O'Mara! zei Kingsford koel. Ik verzeker je, dat ik niets onwettigs zal doen! Maak je dadelijk gereed en zoek twee mannen uit. Dat is voldoende. Het behoeft geen opzien te baren.

— Nu, dat moeten we maar hopen! zei O'Mara onbeschaamd. Zij is een heel bekende dame en als ze zich beklagt, dan krijgt de politie er weer van langs in de bladen!

— Laat ik je maar zeggen, O'Mara, dat dit wel een van mijn allerminste zorgen is! zei Kingsford uit de hoogte. Als ik voor mij zelf maar het bewustzijn heb mijn plicht te doen, dan is het mij volkomen onverschillig hoe de

Amerikaanse pers mijn da-len beoordeelt! Vlug een beetje, want ik wil trachten haar te verrassen!

— Neem mij niet kwalijk, luitenant, maar wat denkt u dan wel te ontdekken? vroeg O'Mara weer, die zich het koude zweet voelde uitbreken.

— Dat is mijn zaak! Correspondentie misschien, een geheime bergplaats, of iets dergelijks!

— Zal ik de kapitein waarschuwen?

— Dat is niet nodig, het is maar tijdverlies! Nogmaals: ik ben gedekt, maak je maar niet ongerust! Vlug twee mannen en de auto!

O'Mara salueerde en verliet haastig de kamer.

Hij ging echter niet aanstonds naar de manschappenkamer, maar trad de telefooncel op de eerste verdieping binnen, sloot de deur en telefoneerde haastig en op gedempte toon...

Kingsford intussen was opgestaan, keek met een eigenaardige uitdrukking in zijn bevelende ogen enige seconden naar de dichte deur en bromde tussen de tanden:

— Nu zullen wij eens zien, mijnheer O'Mara, of jij werkelijk de deugniet bent, voor wie ik je houd. En denk er om, ik zal je verpletteren als een schadelijk insect, als ik bemerk, dat je van binnen voos bent als een aangestoken appel! Ik zal de politie zuiveren, zo grondig, als dit maar mogelijk is, bij de hemel, dat zal ik! Ik zal de rotte appels uit de mand verwijderen, al zijn die ook versierd met een gouden kraag en drie strepen op de mouw!

HOOFDSTUK III.

POTIPHAR'S HUISVROUW

Er zijn tegenwoordig heel wat vorstelijke personen, prinsessen van de bloede, misschien zelfs wel koninginnen, die heel wat minder fraai behuisd zijn, als Colleen Stevenson het op dat

tijdstip van haar leven was, als dat toen veel geleek op een geweldig opflakkerend vreugdevuur, dat echter even spoedig zou uitdoven als het was ontstoken.

Het huis in Stanton Street was een van de alleroudste van het oude Manhattan en alleen maar gemoderniseerd, waaronder men dan heeft te verstaan, dat er stromend warm en houd water was, een lift en centrale verwarming.

Voor het overige had men het oude huis gelaten zoals het was in het begin van de achttiende eeuw.

Het is zeker, dat het een huis is van slechts vier verdiepingen, dat op iedere verdieping een achttal kamers telt, of liever telde, want op de eerste étage had een vorige bewoner er een paar van bijeen laten trekken, ten einde een grote dansaal te verkrijgen en dat men er ook nu nog prachtige marmeren vloeren en een overvloed van zeer goed geconserveerd, fraai gebeeldhouwd eikenhout vindt, zowel aan de trapleuningen als aan de ballustraden der mooie portalen en aan de lambriseringen.

Colleen bewoonde de verdieping gelijkvloers en de eerste étage.

De andere drie verdiepingen hadden een afzonderlijke ingang, terzijde van het huis. Ook dit was een modernisering van de allerlaatste tijd.

Voor Colleen Stevenson was dit natuurlijk zeer aangenaam, want zij was nu geheel vrij in haar doen en laten.

Oorspronkelijk bevond er zich een zeer grote tuin achter het huis, maar dat was in de tijd, toen, zoals de overlevering zegt, de Hollanders heel Manhattan van de roodhuiden kochten voor een fles jenever!

Het is begrijpelijk, dat de omvang van die tuin al heel spoedig afnam, naarmate de wereldstad groeide en de grondprijs steeg tot een fabelachtige hoogte.

Geheel verdwenen is die tuin echter nooit, maar dat was uitsluitend te danken aan de eigenaardige bouworde van het huis. Deze plek grond was nu als het ware omsloten door het huis zelf en het aangrenzende perceel, zodat er een soort van begroeide binnenplaats was ontstaan, die dan toch nog dertig meter breed en meer dan

zestig meter diep was, voor het hartje van New York een zeer aanzienlijke lap grond.

Aan de vierde kant was deze tuin van een achterstraat gescheiden door een hoog, verguld hek.

Het was voor dit prachtige gebouw met zijn dakballustrade, zijn marmeren vazen op de hoeken daarvan en zijn groot terras, dat omstreeks half elf in de morgen een kleine politieauto stilhield, waaruit luitenant Kingsford, sergeant O'Mara en twee manschappen stapten, die haastig de treden van het terras opliepen.

Een statige valet in een olijfgroene livrei opende de deur en keek verbaasd en ongerust naar de vier politiemannen.

Kingsford begon onmiddellijk :

— Ik zou je meesteres willen spreken, man! Stel haar gerust, het heeft niets om het lijf, wij komen alleen maar een klein onderzoek instellen!

— Maar, dat is onmogelijk, mijnheer! riep de man verschrikt uit. U kunt mevrouw niet te spreken krijgen!

— Hoe zo? Is zij de stad uit?

— Neen, dat niet.

— Is zij dan ziek?

— Volstrekt niet, zij slaapt!

— Om half elf in de morgen? zei Kingsford verbaasd. Nu, dan zul je wel zo goed willen zijn, haar te wekken, of te laten wekken, naar eigen verkiezing. Ik geef mevrouw tien minuten, om zich toonbaar te maken en mij dunkt, dat dat voldoende is, zelfs voor een vrouw van haar schoonheid en artistieke talenten!

De bediende scheen nog even te aarzelen, maar tegenover vier politiemannen in uniform trekt men nu eenmaal in alle landen onder de zon aan het kortste einde.

Hij wees zwiingend naar een paar met kussens bedekte banken, die in de prachtige hal stonden en wipte de brede trap op, die met een sierlijke bocht naar de eerste verdieping leidde.

Toen verdween hij uit het oog. Kingsford keek eens rond. Men kon

nog duidelijk de zeer fraaie vormen zien van de vestibule, zoals die oorspronkelijk was ontworpen. Hier en daar hingen kostbare, oude schilderijen, merendeels zeestukken van Oud-Hollandse meesters.

Er waren een viertal deuren en nu en dan ging er een van die deuren open en kwam er een knecht te voorschijn, of een kamermeisje, beladen met stapels gordijnen, zijden stoffen, kussens en ook verdacht uitziende manden, die luitenant Kingsford de wenkbrauwen deden fronsen.

Al die mensen schenen vrij veel haast te hebben en liepen ijverig heen en weer, onder het toezicht van een buttler, groot en dik, die trots als een pauw, nu en dan door de vestibule liep, zijn bevelen gaf en zich volstrekt niet scheen te bekommeren om de aanwezigheid van die vier zwijgende politiemannen in hun hoek. Tenslotte kwam er een bediende in een blauw gestreept buisje opdagen, ouder dan de anderen en die gebukt ging onder het gewicht van een zware stoel, die hij van het ene naar het andere vertrek moest dragen.

Het was zeker een tijdelijk aange-stelde hulpbediende, want men kon zich moeilijk voorstellen, dat een veel eisende vrouw als Colleen Stevenson, zulk oude mannetjes in dienst zou nemen.

Blijkbaar was er een of ander feest in voorbereiding, waardoor het nodig was, hulppersoneel in dienst te nemen.

Terwijl de mannen nog steeds wachtten, kwam de bediende van een bloemist hele vrachten bloemen brengen, die door de statige buttler in ontvangst werden genomen.

Er waren op zijn minst wel acht of tien minuten verlopen en Kingsford begon reeds ongeduldig te worden, toen de valet in zijn olijfgroen livrei terugkeerde met de boodschap, dat mevrouw wel is waar verbaasd was over de komst van de politie, maar bereid was luitenant Kingsford te ontvangen.

— Jullie blijven hier, zei Kingsford met gedempte stem tot de twee agenten en komen pas als ik fluit. O'Mara jij gaat met me mee.

En daarop volgde hij en de sergeant de slanke, elegante knecht, zij beste-gen de trap, werden over het lange, brede portaal gevoerd tot tenslotte een deur voor hen werd geopend, die toegang gaf tot een waarlijk vorstelijk boudoir, waarvan de inrichting schatten moest hebben gekost.

De knecht trok zacht de deur weer dicht en de twee politiemannen waren alleen.

Niet lang echter, want bijna aanstonds ging er een tweede deur open, waarschijnlijk toegang gevend tot de slaapkamer en Colleen Stevenson trad binnen.

Zij was op dat ogenblik reeds over de dertig, maar op het hoogtepunt van haar schoonheid, die nauwelijks kunstmiddelen behoefde, om het oog te verblinden.

Want mooi was Colleen, dat konden zelfs haar meest verbitterde vijandinnen, zij had er heel wat, niet te-genspreken.

Zij was zeer slank, zonder echter mager te zijn en had prachtige grote ogen, waarvan zij een behoorlijk gebruik en nog vaker een onbehoorlijk misbruik wist te maken, dik en glanzend haar, dat in korte krullen langs de gevulde wangen hing en de gratie van een meermin.

Het was zeer duidelijk te bemerken, maar daarom bekommerde zij zich blijkbaar in het geheel niet, dat zij zoeven haar bed had verlaten.

Haar kleine voeten staken in sierlijke muiltjes van goudleder. Zij keek de luitenant glimlachend aan en scheen te willen genieten van haar zegepraal en te willen vaststellen, welke indruk zij wel op die jeugdige politiemann maakte.

Nu, in dat opzicht wachtte haar een teleurstelling, want het gezicht van Kingsford bleef volkomen strak, toen hij zijn bulging maakte.

Maar dat er een man bestond, die weerstand had kunnen bieden aan haar bekoorlijkheden was voor Colleen zo onaannemelijk, dat zij zelve bleef glimlachen, naar het scheen zonder O'Mara zelfs maar te zien, een paar passen naar voren trad, en toen begon :

— U moet het mij niet kwalijk nemen, luitenant, als ik u ontvang in dit kostuum. Maar u hebt me verrast. De waarheid is, dat ik nog sliep. Er was gisteren een fuifje dat tamelijk lang heeft geduurd en...

— En waarbij waarschijnlijk niet alleen limonade en spuitwater is gedronken! voltooidde Kingsford droogjes de zin.

Zij liet echter haar zilveren lachje horen en zei :

— Dat mag ik u niet verklappen!

U schijnt zoiets lichter op te vatten dan ik als politiemans kan goedkeuren madamel hernam de luitenant stroef. Het ware beter, indien vrouwen zoals gij, zo bekend en met zulk een naam, het goede voorbeeld gaven!

— Is u gekomen, luitenant, om mij de les te lezen? vroeg zij met een pruilmondje.

— Dat niet, madamel! Om U niet lang in onzekerheid te laten, ik ben hier gekomen, om een huiszoeking te doen!

Als hij gedacht had, dat zij zou schrikken, dan kwam hij bedrogen uit.

Zij keek hem verbaasd aan en zei op de onschuldige toon van de wereld :

— Een huiszoeking? Bij mij? In 's hemelsnaam, waarom? Wat denkt u hier te vinden?

— Contrabande, madamel! antwoordde Kingsford rustig. Of zo al geen contrabande, dan toch aanwijzingen, dat gij u bezig houdt met smokkelen!

Een kort ogenblik veranderde het mooie gezicht geheel. Het werd bleek en hard en de kleine tandjes groeven zich in de rode lippen. Toen vroeg ze kortaf :

— Mag ik misschien weten hoe u aan die veronderstelling komt?

— Natuurlijk! Ik heb inlichtingen ingewonnen, dat is alles.

— En welke gek kan u hebben wijs-gemaakt, dat ik mij bezig houd met zulke dwaasheden? vroeg zij toornig.

— Pardon, maar dat zal ik liever voor mij houden! antwoordde Kingsford koeltjes. Ik verzeker u alleen, dat ik hier niet zou zijn gekomen, als mijn zegsman niet zo zeker was geweest van zijn zaak en mij daarvan de bewijzen had geleverd!

— En nu wilt u mijn huis doorzoeken?

— Ik hoop dat u mij geen moeilijkheden in de weg zult leggen!

— Ik denk er niet aan! Integendeel, had ik bijna gezegd! Doe als of dit huis het uwe was, en doorzoek het van de kelder tot de zolder! Is mijn correspondentie ook niet veilig voor uw nieuwsgierigheid?

— Tot mijn spijt zal ik wel genoodzaakt zijn ook die te doorzoeken, madamel!

Colleen Stevenson kneep even de lippen samen, maar haalde toen de mooie schouders op, en zei met haar vriendelijkste en verleidelijkste glimlachje :

— Luitenant Kingford, u kunt doen wat u wilt, gaat uw gang!

Kingford maakte een lichte buiging en bracht even zijn hand aan zijn pet.

Hij gaf O'Mara reeds een wenk, om hem te volgen, toen de vrouw zei :

— Een ogenblikje, luitenant! Voor u hier de boel onderste boven gaat halen, zou ik wel graag enige woorden met u spreken!

— Ik luister madamel! zei Kingsford. Mits het niet te lang duurt.

— Ik bedoel, onder vier ogen! hernam Colleen beminnelijk.

— Voor mijn sergeant heb ik geen geheimen, madamel! hernam Kingsford koeltjes. Wat u mij te zeggen hebt, dat kunt u...

Hij hield plotseling op en keek verbaasd rond. O'Mara had het vertrek reeds verlaten zo zacht, dat hij er niets van gemerkt had.

— Mijn sergeant is buitengewoon bescheiden! merkte hij sarcastisch op. Een eigenschap waarvan ik het bestaan tot dusverre nooit bij hem vermoed had! Nu, wees zo goed te zeggen wat u mij te zeggen hebt, mevrouw! Mijn tijd is kostbaar, ik hoop dat u mij deze schijnbaar onhoffelijke opmerking ten goede houdt.

Zij scheen niet eens geluisterd te hebben, maar kwam langzaam op hem toelopen.

Kingsford bleef rustig staan, waar hij stond, een beetje ongeduldig en vroeg opnieuw :

— Nu ?

Zij deed nog een pas naderbij en de lucht van het parfum, waarvan zij zich bediende, drong hem in de neusgaten. Haar ogen hadden een eigenaardige glans, toen zij op zachte toon vroeg, smekend naar hem opziende :

— Is het nu werkelijk noodzakelijk, luitenant, dat u mij al die last aandoet?

— Ik ben er toe verplicht, mevrouw!

— Maar als ik u nu persoonlijk verzocht, er van af te zien, zoudt u dan toch op uw stuk blijven staan?

— Ongetwijfeld!

— Dat klinkt niet erg beleefd, luitenant!

— Mevrouw, beleefdheid en plicht verdragen elkander meestal zeer slecht! Ik zeg u nogmaals dat ik zeer sterke verdenkingen koester en het moet u, dunkt mij, gemakkelijk vallen die te weerleggen! Zo vermoed ik onder meer, dat er hier ergens een geheime bergplaats is, waar grote hoeveelheden smokkelwaar kunnen worden opgeslagen en dat u in geheime correspondentie staat met een zeer gevaarlijk heerschap dat er zijn beroep heeft van gemaakt, op grote schaal allerlei goederen te smokkelen!

Het bleef even stil en toen deed Colleen Stevenson de onvoorzichtige en gewaagde zet, die zij later in de afzondering van een cel, ruimschoots gelegenheid had om te betreuren.

Zij was een zeer ijdele vrouw en zo zeer overtuigd van haar onweerstaan-

bare aantrekkingskracht, van haar schoonheid en haar verleidingskunsten, dat zij ook thans geloofde, in zeer korte tijd die melkmuil daar vóór haar, van zijn hoog voetstuk te kunnen werpen.

Zij kwam nog dichtër naar hem toe en vroeg, hem diep in de ogen ziende:

— Veronderstel eens, dat ik mij niet zo streng houd aan de voorschriften van de wet, zoudt u mij dat kwalijk nemen?

— Ik zou niets van die aard doen!

— Werkelijk niet? riep zij verheugd uit, met schitterende ogen.

— Ik zou u eenvoudig arresteren! Het kwalijk nemen laat ik over aan de justitie!

Haar gelaat verstrakte onmiddellijk en zij had enige moeite, het weer in zijn beminnelijke plooi te dwingen. Zij slaagde er echter in, en vervolgde:

— Zo jong en al zo streng! Maar weet u wel, dat lang niet alle politiemannen er zo over denken?

— Dat is mij, helaas, bekend, mevrouw!

— Weet u ook, dat ik buitengewoon grote invloed heb, hier en elders? Zijt gij niet gesteld op promotie? Zoudt u niet gaarne snel vooruit komen? En dan, wat zou je er van zeggen, luitenantje, als ik je eens kuste?

Zij had haar prachtige, blanke armen reeds naar hem opgeheven, om hem daarmee te omstrengelen, maar zag op het zelfde ogenblik, dat zij de partij voorlopig verloren had.

Nu moet men zich luitenant Kingsford vooral niet voorstellen als een asceet, of een heilige, want hij was geen van beiden. Hij was een man van vlees en bloed, hij werd wel degelijk een ogenblik bedwemd door de schoonheid van die vrouw, door de pracht van haar ogen en moest wel degelijk vechten tegen de verleiding, maar hij was sterk en hij weerstond ze. Van die korte inwendige strijd zag zij niets.

Zij zag alleen maar het harde gezicht, zij zag alleen de hand, waarmee hij haar bij de polsen greep en haar

armen kalm neerdrukte, terwijl hij zei :

— Zulke grapjes werken bij mij niets uit, madame, dat kan ik u verzekeren! Ik denk promotie te maken, maar door mijn eigen kracht, niet door de bescherming van een vrouw! Willen wij het gesprek als geëindigd beschouwen?

Zij was krijtwit geworden en naar ogen fonkelden van woede en haat. Misschien minder, omdat haar plan mislukt was, een plan overigens, dat zij pas een paar seconden tevoren verzonnen had, dan wel omdat haar kunst om mannen ten val te brengen door haar schoonheid, ditmaal gefaald had.

Hij had haar dodelijk beledigd, die man; daarvoor zou hij boeten, en zwaar ook!

Nauwelijks verstaanbaar kwam het van haar lippen :

— Doe dan wat je wil, jij gek! Verspil je tijd maar! Doorzoek het hele huis, later zul je gelegenheid genoeg hebben om het je te berouwen! En maak en beetje voort, als ik je verzoeken mag, ik heb nog meer te doen! Hier is mijn sleutelbos. Een van mijn bedienden zal je de weg wel wijzen!

Zij wierp een bos sleutels op tafel, draaide zich om en was het vertrek uit, nog voor Kingsford iets had kunnen zeggen.

Zij snelde dadelijk door de gang en naar een kleine telefoonsel, volkomen geluidloos, waarvan zij de gecapitonneerde deur achter zich sloot.

Zij draaide haastig een nummer, in zich zelf vloekend, maar haar stem klonk heel anders toen ze in het toestel zei :

— Jij daar, prins? Geef het wachtwoord! Goed zo! Ik heb je een mededeling te doen, Marybound! Je mag die luitenant van jou wel eens goed onder handen nemen, als je tenminste van mij houdt! Hij heeft daareven getracht, mij van je af te troggelen, en ik had heel wat moeite, mij tegen hem te verdedigen! Je moest...

Zij hield op met spreken en keek verbluft naar het toestel!

Er kwam een rimpel in het gladde voorhoofd, zij stond een ogenblik te luisteren en begon toen weer te spreken :

— Versta ik je goed? Had ik hem kalm zijn gang moeten laten gaan? Geloof je dan dat hij een van onze beste helpers zou zijn geworden? Nu, misschien een volgende maal, hij is nu bezig huiszoeking te doen en hij zal natuurlijk niets vinden, omdat jij mij bijtijds hebt gewaarschuwd, en O'Mara er bij is! Wat zeg je, als hij zo verliefd deed, dan wil hij ook niets vinden? Misschien heb je wel gelijk! Van avond om zeven uur op de bekende plek, niet waar? Tot straks dan!

Zij legde de hoorn neer, stampvoette en zei grimmig, de vuist schuddend tegen het onschuldig toestel :

— Ik had er aan moeten denken, dat die oude ezels niet zo gemakkelijk jaloers zijn te krijgen en dat bij John Marybound het eigen belang boven alles gaat! Maar dat zal niet betten, mijnheer Kingsford, dat ik nog een appeltje met je moet schillen, dat je zuur zal smaken, heel zuur!

HOOFDSTUK IV.

DE WAARSCHUWING

Een paar seconden nadat Colleen Stevenson de spreekcel naast haar slaapkamer verliet, daalde de oude hulpknecht door een klein zolderluik

langs de steile trap naar beneden.

Wat hij daar boven op het dak te zoeken had is niet duidelijk, want zijn handen waren leeg, toen hij haastig de

trap begon af te lopen.

Men kon die zeer grote zolder bereiken langs een afzonderlijke, smalle trap, alleen bestemd voor de bedienden, waarvan er twee daarboven sliepen.

De trap eindigde niet ver van een deur, tegenover die van het bediendenvertrek gelegen en op weinige passen van de grote tuin.

Juist toen hij die deur verliet, zag hij een kleine optocht aankomen, bestaande uit luitenant Kingsford, sergeant O'Mara, een politieagent van de straat gehaald en de man in het groen, die plechtig vooruit schreed en de weg scheen te wijzen.

De huiszoeking was in volle gang.

Het werd echter al spoedig duidelijk, dat Kingsford hier inderdaad, zoals Colleen gezegd had, zijn tijd verspilde, want hoe hij ook zocht, hij vond volstrekt niets verdachts.

Toen hij anderhalf uur later de keldertrap weer besteeg, bleef de overtuiging in hem leven, dat er daar beneden iets moest zijn, dat hij niet had kunnen vinden, een geheime bergplaats, een goed verborgen luik, een kelder met een geheime deur, of iets dergelijks.

Maar tevens begreep hij, dat er misschien dagen nodig zouden zijn, om die geheime uitgang te vinden.

Het nazoeken van het bureau, waarmee hij begonnen was, had al even min iets opgeleverd. Hij vond er rekeningen, enkele oude contracten met toneelagenten en dan de gewone correspondentie van een vrouw als Colleen Stevenson nu eenmaal was, talloze minnebriefjes van aanbidders, het ene nog vuriger dan het andere, uitnodigingen voor partijen, brieven van regisseurs en collega's, maar volstrekt niets compromitterends, geen enkel briefje in geheimschrift, geen aantekeningen, volstrekt niets, wat tegen haar had kunnen pleiten.

En toch, toen luitenant Kingsford tenslotte met enkele koele woorden van verontschuldiging heenging, was zijn overtuiging nog volstrekt niet ge-

schokt, dat die revue-artiste, die zo weelderig leven kon, zeer sterk bij de smokkelhandel geïnteresseerd was.

Haar gehele houding, toen zij hem trachtte over te halen, gevoegd bij wat hij vroeger reeds ontdekt had, droeg er toe bij, zijn argwaan te versterken, zelfs al had hij in dit huis niets kunnen ontdekken, dat hem enig houvast gaf.

De oude hulpbediende hield de deur voor de kleine politiemacht open en sloot ze weer achter de ongewenste bezoekers.

Voor het huis stond een klein troepje nieuwsgierigen, die de politieauto hadden ontdekt.

Slecht gehumeurd stapte Kingsford weer in de kleine wagen en O'Mara ging naast de chauffeur zitten.

Kingsford kon zijn gezicht zien, als hij nu en dan met de chauffeur sprak en hij kwam tot de slotsom, dat dat gezicht hem volstrekt niet beviel!

Hij had onmogelijk met juistheid kunnen verklaren, wat hij er eigenlijk op las, het was een mengsel van spot, zegepraal en boosaardig leedvermaak, gemengd met iets als verbazing.

En toch, welk een ijver had O'Mara niet aan de dag gelegd tijdens het onderzoek! Hij was overal het eerste bij geweest, hij opende alle deuren onder zijn bereik, hij snuffelde in alle kasten, hij betastte alle wanden, hij vroeg telkens om nieuwe sleutels!

En toch, de houding van die man was hem niet bevallen. Tot tweemaal toe had hij hem snel en fluisterend een paar woorden zien wisselen met de man in het groen, daarop had hij een eed willen doen.

Knorrig stak hij de hand in zijn zak, ontevreden over zich zelf, om door een sigaret zijn verstoordheid wat te verdrijven. Hij vond in die zak nog meer dan de vier sigaretten, die hij los bij zich had gestoken, een stukje papier, dat knisterde toen het tussen zijn vingers raakte. Hij haalde het te voorschijn, ontvouwde het en las tot zijn grote verbazing de volgende woorden:

« Bel precies om vier uur Mai Branch nr 19307 op. Neem u in acht voor degene die gij verdenkt. Ik heb u belangrijke mededelingen te doen R. »

Kingsford bleef een ogenblik op het papiertje staren, zonder er aan te denken, dat de agent, die naast hem zat, door een weinig achterover te leunen, gemakkelijk eveneens kon lezen wat het briefje behelsde.

Toen vouwde hij het haastig op, stak het weg en wierp even een vluchtige blik op de agent, die echter strak voor zich uitkeek.

Aanvankelijk begreep Kingsford volstrekt niets van die vondst in zijn zak, noch van de betekenis van die waarschuwing.

Toen begon hij te begrijpen dat het briefje hem in de zak moest zijn gesmokkeld, tijdens zijn bezoek aan het huis van Colleen Stevenson.

Maar wie kon dat hebben gedaan?

Hij dacht ingespannen na. Hij herinnerde zich dat hij nog in zijn linker zak getast had, waaruit hij het briefje had gehaald, een paar seconden voor zij het huis zouden verlaten, om zich te overtuigen dat zijn sigaretten niet vernield waren door een tamelijk onzachte aanraking met de trapleuning. Toen had hij niets gevoeld dan die paar rolletjes fijne tabak.

Hij was snel de vestibule overgestoken en de man in het groen liep vooraan, terwijl de agenten en O'Mara hem volgden.

Van die laatsten was natuurlijk geen spraak en de bediende kon het onmogelijk gedaan hebben, want die had steeds op zijn minst vier passen voor hem uitgelopen en dat nog rechts!

Bij de deur echter had de oude hulpknecht gestaan, in eerbiedig gebogen houding en die was vlak bij hem geweest en links van hem toen hij de deur opentrok, om hem en zijn manschappen te laten voorbijgaan!

En nu pas viel het hem in, dat dit oude mannetje hem heel even op een zonderlinge wijze had aangezien en dadelijk weer voor zich had gekeken.

De helderheid van de grijze ogen was hem opgevallen.

Van het huis af was hij dadelijk de auto toegelopen, niemand was hem op zijn weg over het trottoir gepasseerd en het was derhalve onmogelijk, dat iemand hem op straat dat zonderlinge briefje in de zak had geduwd.

De oude man dus? Maar waarom? Wat was dat voor iemand? Wat kon het voor een mededeling zijn, die hij te doen had? En wat betekende die letter R...

En plotseling ging het als een schok door hem heen, het was Raffles geweest, onder het bereik van zijn hand was die gevaarlijkste van alle boosdoeners nog geen tien minuten geleden geweest!

Hij had de man kunnen grijpen, die hij het vurigst van allen hoopte te vatten!

Men bedenke dat luitenant Kingsford in hart en nieren politiemans was en dat hij in alle oprechtheid de grote Raffles beschouwde als een der gevaarlijkste en schranderste meesterdieven, die er ooit bestaan hadden, of bestaan zullen, waarin hij misschien wel eens gelijk kon hebben! Hij erkende ten volle de moed, de zeldzame schranderheid en de buitengewone slimheid van de grote avonturier, maar hij zag in hem slechts een bandiet, een vijand van de maatschappij, des te gevaarlijker door zijn schranderheid en in zijn eerezucht en ijver hoopte hij vurig, de man te zullen zijn, die Raffles kon vatten en voor goed onschadelijk maken! En dat hij nu en dan de politie hielp, als het zo in zijn kraam te pas kwam, maakte voor hem niet het minste verschil.

Hij wilde dadelijk zekerheid hebben, tot ieder prijs. Hij schreeuwde een bevel en dadelijk stond de auto stil, vlak voor en seinpaal van de politie. Kingsford sprong nog vóór de auto stilstond er uit, snelde op de rood geschilderde paal toe, opende het deurtje met zijn sleutel en riep opgewonden in het toestel:

— Posthuis Stanton Street! Je spreekt met luitenant Kingsford, brigadier, Ga onmiddellijk met drie man naar het huis van Colleen Stevenson, op de hoek van Attorney Street en arresteer daar de oude hulpbediende. Doe het vlug en doe het goed! Het is een gevaarlijk heerschap en hij is helemaal niet oud en alleen maar gegri-meerd, denk daarom! Houd hem daar vast tot ik kom! Neen, een vergissing is niet mogelijk, er is nog zo'n hulpkracht, maar die is piepjong!

Hij wierp het deurtje dicht, sprong weer in de auto en riep tot de chauffeur:

— Rijd weer terug naar het huis van die vrouw, zo gauw als je kunt!

O'Mara keek vreemd op bij het horen van dit bevel en dat ontging niet aan het scherpe oog van Kingsford.

De chauffeur hield zich letterlijk aan zijn opdracht en ruim een kwartier na te zijn vertrokken stond de auto al weer stil voor het grote huis.

Een brigadier stond op de stoep, met zijn handen op de rug en een tamelijk mistroostig gezicht. Hij kwam dadelijk toelopen, zodra hij de auto zag stil staan en rapporteerde:

— Uw instructie ontvangen, luitenant! Wij hebben er dadelijk werk van gemaakt. Maar we kwamen vijf minuten te laat. Toen ik aanschelde en naar hem vroeg, was hij juist weggegaan!

— Waarheen?

— Dat weet ik niet! Zo'n mosterdjongen in het groen zei, dat hij zich onlekker voelde en verlof had gevraagd om heen te gaan.

Kingsford beet zich op de lippen en zei:

— Vervloekt! Hij moet het hebben voorzien, die slimme duivel!

Op dat ogenblik kwam er een straatjongen langs de auto lopen, met brutale kijkers en zo smerig als een zwervende hond, die zijn voedsel uit de goten zoekt. Hij bleef stilstaan en zei met zijn schelle jongensstem:

— Is dit de wagen van luitenant Kingsford?

De luitenant wendde zich met een ruk naar de jongen en zei:

— Ik ben Kingsford! Wat is er?

— Een briefje voor u, luitenant!

De jongen stak hem een enveloppe toe en was onmiddellijk tussen de menigte verdwenen, voor Kingsford zelf de tijd had gehad de omslag open te scheuren.

Ditmaal echter stapte hij uit en las op enige afstand het briefje, dat als volgt luidde:

« Ik had dit wel verwacht, luitenant, want ik weet, dat gij een van mijn grootste persoonlijke vijanden zijt, tot mijn oprecht leedwezen. Ik ben dus zo vrij geweest, mijn biezen te pakken. Denk aan het vorige briefje! Het is werkelijk van zeer groot belang en vóór alles, vertel voorlopig niets aan kapitein Marybound en nog veel minder aan sergeant O'Mara! Zij zijn niet te vertrouwen! Zij mogen volstrekt niet weten, dat de oude bediende, die zich met een bepaald doel in dit huis ophield, niemand anders was dan uw bereidwillige dienaar.

John Raffles. »

Kingsford vouwde het briefje langzaam op en liep met een bleek, strak gezicht op zijn auto toe.

Hij begreep, dat hij in een warnet van bedrog en leugens was geraakt en het was nu wel zeker, dat Raffles die leugens reeds voor een deel had doorzien, waar hij zelf nog in het duister tastte. Dit stemde hem bitter en kwetste, meer dan hij zich zelf wilde bekennen, zijn eigenliefde.

Hij stak het briefje, dat in blokletters geschreven was, zorgvuldig in zijn binnenzak, stapte in en gaf op korte toon bevel, naar het hoofdbureau van de wijk te rijden. Daar kwam hij aan in een verre van rooskleurig humeur, bracht uitvoerig rapport uit aan de hoofdinspecteur, zonder echter nog iets te zeggen van de briefjes of van zijn argwaan, die tegen O'Mara al lang bestond en ging toen weer hard aan het werk.

En terwijl dit alles geschiedde, reed John Raffles in een goed gesloten auto door de buitenste wijken van Brooklijn en ontdeed zich daar van de vermommings, die hem had geholpen toegang te verkrijgen in het huis van Colleen Stevenson.

Naast hem zat zijn vriend en trouwe helper Charles Brand. De jonge man was in diepe gedachten verzonken en slechts nu en dan hief hij het hoofd op en keek door een smalle reet door het voorgordijntje naar de brede rug van James Henderson, de reusachtige chauffeur, die de auto bestuurde.

Na enige ogenblikken zei hij :

— Er is een ding, waarvoor ik vrees koester, Edward!

— Wat kan dat zijn?

— Dat O'Mara Colleen zal waarschuwen!

— En waarvoor zou hij haar moeten waarschuwen, denk je?

— Wel, voor jou, voor wie anders? Het moet hem nu toch duidelijk zijn geworden, dat je die vrouw wantrouwt, want wat kan je anders vermoed in haar huis te maken?

— Ten eerste weet O'Mara het volstrekt niet zeker, Charles, want Kingsford zal niet zo dom zijn, een man in het vertrouwen te nemen, die hij zelf al lang met een schuin oogje aanziet. O'Mara kan dus hoogstens verwonderd zijn geweest over mijn plotselinge verdwijning en ook over de handelwijze van zijn chef, die eensklaps weer terug reed. Maar zelfs al begreep hij het en al waarschuwde hij Colleen, wat zou dat dan nog te beduiden hebben?

— Wel, zij kan de afspraak voor van avond met Marybound herroepen, die jij op het dak hebt afgeluisterd met behulp van een aftapdraad!

Maar Raffles, die juist het laatste restje kleurstof van zijn gelaat wreef met een doekje dat hij bevochtigd had met de inhoud van een klein, kristallen fles, schudde glimlachend het hoofd en zei :

— Die afspraak komt zij na, ik ben

er zeker van en ondanks alle waarschuwingen! Zij zal er in de laatste plaats bevreemd voor zijn, dat zij voortaan door Raffles op al haar tochten wordt bespied en meer in het bijzonder van avond.

Raffles deed een boord aan, strikte daaronder zorgvuldig zijn haar, kamde zijn haar, trok vest en jas aan en bekeek zich voldaan in de kleine spiegel.

En wel mocht hij dat doen, want niemand, zelfs Brand niet, zou in die elegante heer van middelbare leeftijd de oude bediende met zijn rimpelig gelaat van een half uur geleden hebben herkend.

Raffles raadpleegde zijn horloge en zei :

— Wij zullen ons moeten haasten, het is al over drieën en ik wil op tijd zijn!

— Zou hij niet trachten, je in de val te laten lopen?

— Als hij dat niet deed, dan zou luitenant Kingsford niet de man zijn voor wie ik hem houd, antwoordde Raffles lachend.

Natuurlijk zal hij pogen mij om vier uur te arresteren en daarom heb ik ook mijn maatregelen genomen!

— Het is nog de vraag, of hij je dankbaar zal zijn voor je inlichtingen! meende Brand.

— Dat is wel mijn laatste zorg! zei Raffles schouderophalend. De hoofdzak is dat hij zekerheid en ook bewijzen krijgt, om de vrouw te arresteren. Er zal waarschijnlijk heel wat modder naar boven komen, zodra die arrestatie een feit is, maar dat is nu eenmaal onvermijdelijk en zulke dingen zuiveren de atmosfeer en brengen er voor enige tijd de schrik in! En zijn dankbaarheid kan hij behouden.

— Maar welk voordeel kan ons deze gehele zaak opleveren?

— Ten eerste een moreel voordeel, de opruiming van enige zeer gevaarlijke smokkelaars met en benevens een half dozijn omkoopbare politiebeambten en ten tweede, naar ik hoop, een

geldelijk voordeel, maar dat is nog een klein geheim, dat ik je nog niet ont-hul!

De auto reed nog een kwartier voort en toen bracht Henderson haar ergens tot staan, bijna aan het einde van een schier eindeloze straat in Brooklijn, die juist op die plek een flauwe bocht maakte, zodat men, staande aan de buitenzijde van die bocht, bijna de gehele straat kon afdzien, die meer dan drie kwartier gaans lang was en uitliep, zoals verreweg de meeste straten in deze wijk, op de kade van East River.

Henderson had blijkbaar reeds zijn instructies ontvangen, want zonder dat Raffles en Brand waren uitgestapt, reed hij een zijstraat binnen, sloeg weer een hoek om en verdween uit het gezicht.

— Wat doet hij nu? vroeg Brand verbaasd.

— Op ons wachten! gaf Raffles laconiek ten antwoord. En ga nu mee, het is bijna tijd!

Zij traden een groot huurhuis binnen, waar zij zich als gewone bezoekers gedroegen, stapten in de lift en lieten zich tot de bovenste verdieping brengen.

Maar zodra alles om hen weer stil was, beklommen zij vlug de trap naar de zolder en bereikten van daar het dak. Er bevond zich een zwaar, ijzeren raam op, bestemd om een ganse bundel telefoondraden te torsen en Brand begreep nu in een ommezien, wat het doel van Raffles was geweest!

Deze haalde uit zijn handtas een klein mahoniehouten kistje te voorschijn en had heel spoedig een verbinding tot stand gebracht.

Half verborgen achter een hoge schoorsteen en met een sterke kijker gewapend, tuurde hij de straat af en zei toen glimlachend tot Brand:

— Ik geloof dat zij de val al hebben opgezet!

— Waar dan wel? vroeg Brand verbaasd.

— Wel natuurlijk voor het adres Main Branch Nr 19307! Kingsford

Heeft natuurlijk laten opzoeken, wie dat telefoonnummer heeft en zal wel vreemd opzien, als hij tot de ontdekking komt, dat het toebehoort aan een eerzaam kruidenier, die zeker niet verdacht kan worden van sympathieën met een schavuit als ik ben! Ik zie daar een paar verdachte gestalten heen en weer kuieren, die zeker om vier uur zullen binnendringen en de niets vermoedende stumper overvallen! Zij weten niet, dat ik de lijn een beetje verlengd heb met heel eenvoudige middelen! Vriend kruidenier weet het trouwens al evenmin, wat ik van morgen in de vroege aan zijn telefoonleiding heb verricht! En stil nu, het zal aanstonds vier uur slaan!

Raffles bracht het hoortoestel aan zijn oor en nog een paar minuten verlieten in spanning.

Toen hoorde Brand de heldere stem vlak bij zich in het toestel spreken:

— Goede middag, luitenant Kingsford! Mooi op tijd! Ja, u spreekt met Raffles in eigen persoon, als ik mij zo mag uitdrukken. Het doet mij leed, dat u zoveel tijd en moeite vermorst hebt, om mij te vatten! Ziet u mij soms voor een domoor aan? Des te beter! Ik kom ter zake! Luitenant Kingsford, ik heb u het volgende mede te delen: Heden avond om zeven uur heeft Colleen Stevenson een samenkomst met uw chef, kapitein Marybound. Hij is zonder enige twijfel een medeplichtige van de smokkelaarsbende, waartoe die vrouw behoort, evenals O'Mara! Neem u voor die twee in acht, want als zij bemerken dat u bewijzen in handen hebt, is uw leven geen oortje meer waard! En die bewijzen zal ik u leveren, mits ik van u, op uw woord van eer, de toezegging krijg, dat u mij althans in deze zaak, waarin wij immers zij aan zij kunnen staan, de voet niet dwars zet. Wat zegt u, of ik geheel onzelfzuchtig handel? Neen, dat niet! Ik hoop integendeel, ruimschoots te worden schadeloos gesteld voor mijn moeite! Luitenant, waarom zouden wij vijan-

den zijn? Nu, als u het zelf dan niet anders wilt! Maar ik herhaal mijn waarschuwing zowel als mijn aanbod! En denk er wel aan, Raffles is niet gewend zulke dingen te herhalen! Tot ziens!

Raffles maakte de verbinding los.

En de twee mannen klommen haastig weer omlaag, wachtten op de zolder tot alles veilig was en gingen toen vlug naar beneden.

Zij verlieten het huis, gingen de zijstraat in en vonden wat verder de auto wachtende.

HOOFDSTUK V.

HET COMLOT

Raffles gaf Henderson een paar korte bevelen en ging toen naast Brand zitten.

Zijn gelaat stond tamelijk somber en hij had nog geen woord gezegd al die tijd.

Pas toen de auto reed, begon hij:

— Hij wenst mijn hulp niet, zegt hij! Die jonge dwaas! Hij beseft niet aan welk gevaar hij bloot staat, zodra Marybound, die heel scherpe ogen heeft, tot de ontdekking komt, dat zijn luitenant hem heeft doorzien en dus aan zijn ondergang gaat werken! Hij schijnt Marybound niet te kennen, tenminste niet goed! Maar ik ken hem des te beter. En of die jeugdige domoor nu mijn hulp aanvaardt of niet, ik zal op hem blijven slaan, want ik vind hem een ferme knaap en ik wil niet, dat hem een ongeluk overkomt!

— Je praatte van een samenkomst tussen Marybound en de vrouw, die om zeven uur zou plaats hebben. Denk je haar na te gaan?

— Dat spreekt immers vanzelf! Ik moet tot iedere prijs trachten te ontdekken, wat zij met Marybound te beradslagen heeft!

— Maar ze moet van avond optreden!

— Juist en daarom kunnen wij er wel op rekenen, dat de plaats der bijeenkomst niet ver van het Morris theater verwijderd zal zijn. Misschien heeft die samenkomst plaats in een groot

restaurant, waar zij tevens gaan dineren.

— Ja, dat ligt het meest voor de hand, ofschoon zij dingen van gewicht, die niet voor andermans oren bestemd zijn, wel niet in een volle eetzaal zullen bespreken!

— Dat spreekt vanzelf! En daarom moeten wij onze maatregelen nemen. Want ik reken op je hulp, Charles.

— Reken op mij! Maar de partij, die zij vanavond in haar huis geeft?

— Die begint pas na afloop van de voorstelling, om half twaalf!

— Je zou daar immers als hulpbediende zijn gebleven?

— Dat was oorspronkelijk mijn plan en als het mogelijk is, kom ik mijn «ongesteldheid» ook nog te boven en bied mijn diensten aan! Het zou van veel belang zijn, als ik daar was!

— Maar dan loopt je leven gevaar! riep Brand verschrikt uit. Zo niet van haar kant, dan toch van de zijde van Kingsford, want die kon van nacht wel eens een kijkje komen nemen!

— Daar zou ik het op aan laten komen! Ik ken het huis door en door en hij kent het niet, dat is van morgen wel gebleken! En iemand die precies de inrichting van een huis kent, heeft een grote voorsprong op degenen, die het maar oppervlakkig bezichtigd hebben! En nu zullen wij haastig aan het werk gaan, mijn waarde, want er valt nog heel wat te doen. Daar onze

tegenpartij zo slim is, moeten wij al onze krachten inspannen, om nog slimmer te zijn!

.....

Precies om zeven uur hield de auto van kapitein Marybound stil voor een groot restaurant in een der zijstraten van Broadway, op ongeveer tien minuten lopens verwijderd van het Morris Theatre.

De politiekapitein was in burger. Hij ging vlug het gebouw binnen, waar men hem scheen te kennen en eerbiedig nastaarde.

In de vestibule kwam de gerant dadelijk op hem toelopen en wisselde op fluisterende toon vlug een paar woorden met hem.

Toen ging Marybound verder, vergezeld door de gerant en liep met hem een zeer lange gang in, gelijkvloers, met kamerdeuren aan weerszijden.

Bijna aan het einde daarvan haalde de gerant een sleutel te voorschijn, opende daarmee een der deuren en zei zacht:

— Deze kamer is uitstekend geschikt. De twee aangrenzende vertrekken zijn op slot en ik zal zorgen dat er niemand komt. Apropos, ik ben bijna door mijn voorraad heen!

— Maak je maar niet ongerust, man, die zal gauw weer worden aangevuld! zei de kapitein met een grijnslachje.

Hij was reeds binnen getreden, de gerant knikte hem familiaar toe, vertrok en sloot de deur achter zich.

Er verliepen ongeveer vijf minuten en Marybound had al een paar malen ongeduldig op zijn polshorloge gekeken, toen de sleutel weer in het slot knarste en de gerant Colleen Stevenson binnenliet, die door hem met grote hoffelijkheid werd begroet.

Zodra de deur weer gesloten was en de twee alleen waren, begon Marybound woedend, de vrouw bij de polsen vattend:

— Wat was dat, wat je mij vanmiddag telefoneerde? Was dat ernst? Heeft die bemoeial het gewaagd, je het hof te maken?

Zij keek hem verbaasd aan en zei:

— Van middag scheen je dat volstrekt niet zo erg te vinden!

— Ik zei, dat jij hem zijn gang had moeten laten gaan en dat is een heel andere zaak! Een verliefd man is altijd een ezel en doet zijn werk niet naar behoren. Maar daarom kan ik wel jaloers zijn en dat ben ik!

— Wees voor mijn part jaloers, maar laat alsjeblieft mijn polsen los, want ik moet van avond spelen en die blauwe plekken zouden niet heel erg mooi staan!

Hij liet haar los, liep een paar malen heen en weer over het dikke kleed en kwam toen vlak voor haar staan!

Op gedempte toon begon hij te spreken:

— Daar moet in ieder geval een einde aan komen en vlug! Overmorgen is die grote zaak en ik verkies niet, dat die mislukt. Omdat een van mijn ondergeschikten de rol van heilige wil spelen, van kruidje-roer-me-niet! Ik geloof dat hij iets vermoedt!

— Dat geloof je? vroeg zij sarcastisch. Maar mijn goede man, hij weet op een beetje na alles! Waarom doorzocht hij mijn huis, van kelder tot zolder? Waarom wilde hij zelfs de inhoud van mijn correspondentie zien? Als O'Mara mij niet gewaarschuwd had, zou ik misschien tegen de lamp zijn gelopen! Maar er is iets veel ergers nog en ik waarschuw je, John, wij zijn allebei voor de haaien, als je geen maatregelen neemt, als een man!

De kapitein verbleekte een weinig en vroeg met haperende stem:

— Wat kan er dan nog meer zijn?

— Niets anders dan dat Kingsford jou en O'Mara niet alleen wantrouwt, maar alleen nog op een paar bewijzen wacht om jullie ten onder te brengen! Dat is een van die kerels, die hun plicht boven alles stellen! Heeft O'Mara je dan nog niets verteld?

— Dat kon hij niet! Ik ben de laatste drie uren niet op mijn bureau

geweest! Zeg dan toch wat er is? Wat kan Kingsford weten?

— Hij weet bijna alles! En wie denk je dat het hem heeft medege-deeld?

— Geef me nu geen raadseltjes op! zei Marybound woest. Daarvoor ben ik niet in de stemming! Spreek duidelijke taal, wat ik je verzoeken mag!

— Een wees jij een beetje beleefder! zei Colleen scherp. Je hebt geen straatmeid voor! John Raffles is de man, die hem heeft ingelicht en hem tegen jou en O'Mara gewaarschuwd heeft!

Marybound werd asgrauw en er kwam een gevaarlijke flikkering in zijn ogen.

De hand die hij op haar arm legde, trilde toen hij op schorre toon zei:

— Hoe weet je dat?

— Luister! Toen de politieauto terugreed, vond Kingsford een briefje in zijn zak, dat hij ontvouwde en zo dom was, zonder voorzorgen te lezen, zodat de agent, die naast hem zat er kennis van kon nemen. Dadelijk daarop reed hij naar mijn huis terug. Die agent staat in onze dienst. Het was Hare.

— Wat stond er in dat briefje? vroeg Marybound, wiens lippen trilden.

— Maar enige woorden: « Bel precies om vier uur Main Branch nr 19307 op. Neem u in acht voor degenen, die gij verdenkt. Ik heb belangrijke mededelingen te doen. R. »

— Om vier uur was ik al van het bureau weg, heeft Kingsford opgebeld?

— O'Mara zegt dat hij het deed!

— En werden er geen pogingen gedaan om Raffles aan het andere einde van de lijn te grijpen? vroeg Marybound woest.

— Denk je dat Raffles gek is? Hij had de lijn eenvoudig verlengd!

— Wie kan hem dat briefje in zijn zak hebben gemoffeld?

— Dat kan niemand anders gedaan hebben dan een oude hulpknecht, die met het oog op mijn partij van van

nacht mee hielp aan de voorbereiding en die eensklaps verdwenen is. O'Mara houdt vol, dat niemand anders het kan hebben gedaan, want hij hield de deur open.

— Dus je vermoedt...

— Dat die zogenaamde oude knecht Raffles was en dat weet ik nu bijna zeker!

— Heb je nog meer aangename berichten?

— Tot mijn spijt, ja! Ik ben er namelijk zo goed als zeker van, dat die nagemaakte bediende zijn tijd in mijn huis goed heeft besteed en dingen heeft ontdekt, die beter verborgen konden zijn gebleven! We hebben kaarsvet gevonden bij de geheime deur en in mijn huis zul je nooit een kaars vinden, omdat ik als de dood ben voor brand, en aan het pakje brieven in geheimschrift, die wij tweeën gewisseld hebben en dat ik natuurlijk bijtijds in veiligheid had gebracht, voor Kingsford kwam, ontbreken er twee!

— Hel en duivel! schreeuwde Marybound, die zich niet meer kon inhouden. Hij zal ze ontcijferen, die hond...

— En dan de inhoud waarschijnlijk aan zijn vriend Kingsford mededelen! voltooid Colleen de zin ijskoud.

Marybound bleef haar een ogenblik aanstaren, met uitpuilende ogen, een weinig voorover gebogen en met zijn vuist leunend op de tafel. Een kort ogenblik was het hem, alsof een ijzeren vuist hem in de nek had gegrepen en hem ter aarde zou werpen. Het was alsof een voorgevoel hem zei, dat hij juist even te lang in de modder had rondgetrappeld en dat zijn noodlot hem ging achterhalen. Maar toen schudde hij zich, alsof hij met geweld iets van zich afwierp en sprak op hese toon:

— Dit heeft de maat doen overlopen! Die twee moeten weg en zo spoedig mogelijk! Je weet zeker dat Kingsford er niet aan denkt, tot onze partij over te gaan?

— Ik ben er volkomen zeker van! Liever zou hij zich een kogel door de kop jagen, ik ben er vast van overt dan met ons mede op te delen! Ik ken dat ras! En reken er op, Marybound, als hij je snapt, zal hij onverbiddelijk zijn en je als een paling stropen!

Marybound was opnieuw zeer bleek geworden, van een vale, ziekelijke bleekheid.

Maar in zijn ogen was een dood vonnis te lezen.

— Luister! begon hij weer. Je begrijpt wel, Colleen, dat ik niet toehier toe ben gegaan, om nu door een melkmuil van een dienstklopper een beentje te worden gelicht.

— Doe wat je wilt, maar wees tenminste zo verstandig, dat zaakje van overmorgen op te geven! Het is nu te gevaarlijk en...

— Nooit! viel Marybound haar ruw in de rede. Denk je dat ik een zwaai laat lopen, die ons misschien voor goed boven Jan brengt? Een zaak die aar schone winst per hoofd veertig duizend dollar kan opleveren? Ik denk er niet aan! En wat meer is, ik hoop twee vliegen in een klap te slaan! Misschien zelfs wel drie! Kingsford moet op dit zaakje worden uitgestuurd!

— Ben je gek geworden? vroeg Colleen verschrikt.

— Ik ben nog nooit zo goed bij mijn verstand geweest! Ik zeg je dat je luisteren moet! Ik zal je mijn drie vliegen met name noemen. De eerste is onze winst, de tweede, dat Kingsford zijn argwaan zal laten varen, als hij ziet dat ik hem zelf op die zaak uitstuur en de derde is, dat Kingsford van deze onderneming niet terug zal keren!

Colleen deed een stap achteruit en keek de politiekapitein strak aan.

Toen vroeg zij langzaam:

— Is dat nodig?

— Het is onvermijdelijk!

— Dan moet het natuurlijk ook gebeuren! Maar, het is toch wel jammer! Ik had nog gehoopt, hem over te halen!

— Geloof je zelf dat dit kan, Colleen?

— Neen, eerlijk gezegd, geloof ik het niet. Het is pijnlijk voor mijn eigenliefde, maar hij zal zijn plicht om mijnenwille niet verzaken.

— Dan is hiermede zijn vonnis uitsgesproken!

— En, hoe stel je u dat voor?

— Oh, O'Mara schiet buitengewoon zuiver en hoe licht verdwaalt er niet een kogel! Het is donker op die plek! Natuurlijk moet alles van te voren zorgvuldig worden berekend. Bedenk, Colleen, wat er aan dit zaakje verdiend kan worden! Je doet toch mee?

— Wat een vraag! Natuurlijk doe ik mee! Maar onder een voorwaarde, er mag van het goedge ditmaal niets in mijn eigen geheime kelders worden opgeborgen! Ik bedank er voor, om gesnapt te worden en die kans is groot, nu Raffles in mijn huis aan het snuffelen is gegaan!

— Zou je u er ditmaal niet liever helemaal buiten houden?

— Neen! antwoordde zij vastberaden. Het is een soort van sport voor mij geworden, waar ik niet meer buiten kan! Als er gevaar dreigt, des te beter! Maar ik behoef niet met opzet mijn laatste troeven uit de handen te geven, door de kistjes bij mij te laten brengen! Er zijn wel andere plekken!

— Maar die zijn lang niet zo goed! zei Marybound, die in duistere gedachten verzonken was geweest. Komaan Colleen, het is toch bijna onmogelijk, dat de toegang ontdekt wordt door iemand die het geheim niet kent!

— Voor Raffles is niets onmogelijk! Hij behoeft maar de derde steeg naar de kade toe een tiental meter binnen te lopen en als hij de man is, voor wien ik hem houd, dan vindt hij het wel.

— Stil toch, spreek niet zo luid! beval de kapitein schor.

— Onzin! de kamers naast ons zijn leeg en op slot gedraaid! En je ziet dat er een dik gordijn voor de gangdeur hangt! Tenslotte zal Mike, de gerant er wel voor zorgen, dat hier niemand in de buurt komt!

— En toch moeten we voorzichtig zijn! Vervloekt, ik heb mij nog nooit zo onzeker en zo slap gevoeld. Het is me alsof er onheil dreigt! Maar ik wil er niet aan toegeven, we zullen eens zien, of krachtige middelen hier niet helpen! Aan het werk dus! De zaak gaat door! De jongens komen overmorgen op het afgesproken uur aan steiger 15, dat is op één na de eerste van Fulton Street af. Het heet dat ik het plannetje ontdekt heb en ik breng een grote politiemacht op de been, waar over mijnheer Kingsford het bevel krijgt. Maar het spreekt vanzelf, dat die naar een heel andere plek gezonden wordt, zodat we aan steiger 15 de handen zo goed als vrij krijgen. Natuurlijk zullen daar ook wat agenten zijn, maar allen vrienden.

— Liggen er aan steiger 15 geen andere boten?

— Alleen maar ledige lichters. Daar is voor gezorgd. Er zullen ook auto's klaar staan, maak je niet ongerust, alles zal op rolletjes lopen! En de boel moet bij jou worden opgeslagen, daar is nu eenmaal op gerekend!

— En als Raffles het ontdekt?

— Hij zal het niet ontdekken, want je zult toch niet zo dom zijn, weer zo'n zogenaamde oude hulpknecht zonder goede getuigschriften in huis te nemen?

— Zijn getuigschriften waren uitstekend!

— Dan houd je u aan je eigen bedienden en je neemt geen helpers meer aan! hernam Marybound ongeduldig.

— Hij kan zijn ontdekkingen openbaar maken! hield Colleen vol.

— Bedoel je dat hij er een stukje over in de krant gaat schrijven? vroeg Marybound spottend. En al deed hij zoiets, wat zou dat dan nog helpen? Ik ben de politiechef in de wijk, waarin jouw huis ligt en als ik een onderzoek instel, wel, dan ontdek ik natuurlijk niets! Neen, van die kant vrees ik geen gevaar! En overigens, tussen nu en overmorgen kan ik onmogelijk de jongens waarschuwen om een nieuw plan op te maken! Vergeet niet dat ze op het ogenblik nog in open zee zijn met hun motorboot! Maar ik beloof je dat dit

de laatste maal zal zijn geweest, als je soms bang bent! En we zullen zo gauw mogelijk de kistjes weer bij je laten weghalen! Kopers zijn er al in overvloed, meer dan we tevreden kunnen stellen en het goedje behoeft dus maar een paar dagen in je kelder te blijven! En wat Kingsford betreft, met hem hebben we afgedaan! Overmorgen knijpt hij uit, hij heeft zijn eigen lot bezegeld, de ezel! Hij is te gevaarlijk, hij moet weg!

Hij had een blik op zijn horloge geworpen en ging nu voort:

— Als jij vanavond nog moet optreden, dan zou ik maken dat ik weg kwam! Om half twaalf in je huis! Ik ben immers onder je gasten?

— Dat geloof ik haast wel! antwoordde Colleen met een glimlach.

Zij had haastig haar tas en bont opgenomen en liep naar de deur.

— Je moet schellen, de deur is op slot. Mike heeft ons hier ingesloten, zodat niemand ons bijeen kon vinden! zei Marybound.

Het duurde nog een minuut, voor er vlugge stappen klonken en de gerant eigenhandig de deur weer opende en zijn sluw vossengezicht toonde.

— De weg is vrij, ga jij eerst Colleen, dan zien ze jullie niet samen in de vestibule.

Colleen Stevenson knikte Marybound toe en zei zacht:

— Tot twaalf uur dan!

Toen ging zij heen en een paar minuten later volgden Marybound en Mike haar.

En toen zij uit het gezicht verdwenen waren, ging de deur van een der aangrenzende kamers heel langzaam open, een paar doordringende ogen namen de toestand eens op en zagen dat de gang verlaten was.

Toen trad een kellner haastig naar buiten, sloot de deur geruisloos met een sleutel en begon vlug en zonder enig geluid te maken op zijn beurt de gang af te lopen tot hij aan het einde daarvan verdween om de hoek van een portaal, geluidloos als een geestverschijning.

HOOFDSTUK VI.

TUSSEN TWEE STEIGERS

Toen luitenant Kingsford diezelfde nacht, om over twaalfen naar zijn eenvoudige woning terugkeerde, na een zware dienst, gaf zijn hospita hem een briefje, dat omstreeks een uur tevoren voor hem bezorgd was.

Hij brak het haastig open en las het volgende :

« Luitenant Kingsford ! Er is deze avond een aanslag op uw leven beëindigd. Overmorgen moet gij door een verdwaalde kogel in de rug getroffen worden. Gij wordt te lastig voor zekere lieden. Ik was in staat het complot af te luisteren in het grote nachtlokaal op een hoek van Broadway. Ik zal u nadere bijzonderheden mededelen, per telefoon, aan uw eigen woning, van nacht om half één. En ik raad u dringend aan, luitenant, voor een kort ogenblik uw vijandschap jegens mij te laten rusten ! Het komt soms voor, dat tegenstanders een verbond sluiten tegen een gemeenschappelijke vijand, denk daaraan ! Later kunt gij doen wat gij wilt, het gaat om uw leven ».

En deze brief was voluit ondertekend met de naam van John Raffles.

Kingsford was ongetwijfeld een moedig man, maar toch verbleekte hij een weinig bij het lezen van deze waarschuwing. Meer dan iemand anders had hij reden, om aan te nemen, dat zij ernstig gemeend was.

Toen vroeg hij kortaf aan de slaperige hospita, die met lodderige ogen op de deurdrempel stond en naar hem keek :

— Wie bracht dat briefje ?

— Ik weet het niet, luitenant, het is zeker onder de voordeur geschoven, want ik vond het in de gang liggen !

Hij beet zich even op de lippen. Ja, dat was wel een methode van die drommelse schelm. Hij zei kortaf !

— Wat mij betreft, u kunt nu wel

gaan slapen, want ik zal u niet meer nodig hebben.

De hospita wenste hem goede nacht en verliet het vertrek.

De kleine pendule op de schoorsteenmantel wees vijf minuten voor half een.

Kingsford zette langzaam zijn pet af, en ontdeed zich van zijn blauwe overjas.

Hij stak een sigaret aan, nam toen weer het briefje ter hand en las het nogmaals over.

Ook dit was in blokletters geschreven, op papier, zoals men het in iedere «drugstore» van New-York kan krijgen. Zelfs de meest bekwame expert zou er niets bijzonders aan hebben kunnen zien.

Plotseling deed het scherpe geratel van de telefoon op zijn schrijftafel hem uit zijn gemijmer opschrikken.

Hij liep haastig op het toestel toe en nam de hoorn ter hand.

Onmiddellijk klonk een heldere stem, die zei :

— Met wie spreek ik ?

— Hier is luitenant Kingsford !

— Ja, ik herken uw stem ! Hier is John Raffles ! Hebt u mijn briefje gelezen ?

— Zoeven !

— Geloof u dat het waarheid bevat ?

— Ja, dat geloof ik ! Waarom zoudt u mij ook bedriegen ? Wilt u mij zeggen wat er gaande is ?

— Dat was juist mijn voornemen ! Luister dus, luitenant !

En nu klonk gedurende enige tijd niets anders dan die heldere, metalen stem. En Kingsford vernam de ganse moorddadige toelag, het gehele bloedige complot.

Hij vernam ook, dat Raffles de vrouw gevolgd was van haar woning af en langs een achterdeur het nachtlokaal was binnengeslopen, vermoed

als kellner, omdat hij wel van te voren had geweten, dat stellig een of ander restaurant de plek van samenkomst zou zijn, daar Colleen Stevenson over een uur reeds op de planken moest staan. Hoë hij zich verder toegang had weten te verschaffen door middel van een looper in een vertrek, grenzend aan de kamer, waar Marybound en Colleen zich bevonden en op die wijze het grootste en belangrijkste deel van hun gesprek, staande in de gemeenschappelijke schoorsteen, had kunnen afluisteren.

Kingsford was Raffles geen enkele maal in de rede gevallen en toen deze zweeg zei hij pas :

— John Raffles, je weet met wien je spreekt. Ik ben een man van mijn plicht en ik moet je wel als een vijand beschouwen. Maar ik ben geen schurk en daarom dank ik je voor je waarschuwing.

— Ik ben u erkentelijk, luitenant, maar uw dank is niet voldoende ! Wij zullen moeten samenwerken, vrèes ik !

— Hoe zo ? vroeg Kingsford en dadelijk klonk zijn stem weer koel en uit de hoogte : Geloof u dat ik het alleen niet af kan ?

— Dat geloof ik inderdaad ! Gij weet immers dat O'Mara een scherpschutter is ?

— Ongetwijfeld !

— Maar ik behoef hem niet mee te nemen !

— Maar als uw chef, kapitein Marybound dat beveelt ?

— Dan behoef ik het nog niet te doen !

— Dat zal achterdocht opwekken ! Men zal begrijpen, dat u gewaarschuwd zijt en zij zullen u op een andere wijze van kant kant maken ! Er zijn er nog meer, die voor een paar duizend dollar en desnoods voor heel wat minder een lastige potkijker, als gij zijt, uit de weg willen ruimen !

Kingsford beet zich even op de lippen, want hij moest erkennen, dat er waarheid school in de woorden van Raffles. Voor O'Mara zou eenvoudig een ander in de plaats worden gesteld.

En hij vertrouwde niemand meer op dit ogenblik.

— Wat zoudt u in mijn plaats doen ? vroeg hij tenslotte als met tegenzin.

— Ik zou O'Mara kalm laten meegaan, zodat Marybound er op rekent, dat alles volgens het programma wordt afgewerkt ! Dan zou ik verder willen voor slaan, dat een van mijn eigen helpers die man bijtijds onschadelijk maakt. Ik zou verder rustig wachten tot de smokkelwaar in de geheime kelders van Colleen Stevenson is gebracht, dan zou ik een inval doen met betrouwbare mannen, de vrouw arresteren en tenslotte Marybound aan de kaak stellen !

— En, zoudt u voor de rechter, om mij te steunen in mijn beschuldigingen, willen verklaren en herhalen wat u nu zegt ? Om duidelijker te zijn, zoudt u als getuige willen optreden ?

Een kort lachje klonk door de telefoon en toen wèer de stem van Raffles :

— U zult erkennen, luitenant, dat u daar zeer veel van mij vraagt ! U kunt er even goed op aandringen, dat ik mij onmiddellijk zelf in arrest ga stellen ! Op uw dankbaarheid maak ik geen aanspraak, maar wel op een weinig toegeeflijkheid ! Is het u voldoende als ik het schriftelijk bekrachtig ? Bedenk, dat O'Mara een lafaard is en dadelijk door de mand zal vallen en de kapitein zal aanklagen, zodra hij ziet, dat het mis loopt en hij gelooft, daardoor zijn eigen huid te kunnen redden !

— En, waar blijft O'Mara, terwijl ik de inval bij Colleen doe ?

— Oh, in het beste gezelschap, in het onze ! antwoordde Raffles rustig. U kunt hem weer terug krijgen, zodra u hem nodig hebt, geboeid en wel !

— En, u gelooft er voor te kunnen instaan, dat O'Mara niet tot schieten zal komen, overmorgen ?

— Met mijn leven sta ik er voor in, luitenant. Laten wij elkander goed begrijpen. Wij zijn geen vrienden, ik weet, dat u mij opjaagt, maar gij zijt nog te jong om te sterven en, of gij het wilt horen of niet, ik acht u hoog om

uw moed, uw plichtsbef en uw ijver ! Een sluipmoord zal ik nimmer toelaten ! Ik en mijn mannen zullen zijn op de plek, waarheen gij u overmorgen moet begeven, en het overige kunt u gerust aan mij overlaten !

Nog even weifelde Kingsford en toen was zijn besluit genomen. Te allen tijde heeft men dieven met dieven kunnen vangen ! Waarom zou hij de hulp van deze man niet aanvaarden, wiens geheimzinnige macht hij had leren kennen, vrij om hem later de straf te doen ondergaan, die hij verdiende ?

En zo klonk dan zijn antwoord, kort en krachtig :

— Ik neem uw hulp aan en daardoor stel ik als het ware mijn leven in uw hand ! Wat eist u als beloning ?

— Niets anders dan dat u mij mijn gang laat gaan gedurende twee dagen ! En voor het overige denk ik mij zelf te beloonen !

... ..

De nacht van « De grote onderneming » was zeer donker. Er was in het geheel geen maan en de lucht was zwaar betrokken.

Het kon omstreeks één uur zijn, toen een scherp oog enige beweging had kunnen bespeuren, terzijde van een grote plaatijzeren loods aan het begin van een tamelijk brede, houten pier, die het nummer « 5 Old » draagt en die gelegen is niet ver van de uiterste punt van Manhattan.

Het waren de agenten van luitenant Kingsford, acht in getal, die zich daar verborgen hadden opgesteld.

O'Mara was er ook bij.

Kingsford zelf liep ongeduldig heen en weer, in een verre van rooskleurig humeur.

Eigenlijk had hij spijt van zijn toezegging aan Raffles.

Het was zijn eer te na, dat hij moest bouwen op de hulp van een buiten de wetgestelde, geduchte avonturier, die hij zeker niet zou aarzelen te arresteren, zodra de gelegenheid er gunstig toe was.

En toch, een paar malen, als hij in

de buurt was van O'Mara, zag hij in diens ogen een vals licht, dat hem waarschuwde en dat hem er toe bracht, de hulp van Raffles toch niet al te licht op te nemen. De kerel zag er zo verraderlijk uit, dat Kingsford nu en dan de lust in zich voelde opkomen, hem eenvoudig neer te schieten als een dolle hond.

Hij begreep echter dat dit onmogelijk was en dat hij dan de gehele zaak zou bederven.

Aan de andere kant kon O'Mara onmogelijk iets doen, voor er op die plek een zekere verwarring ontstond.

De agenten stonden allen in gespannen verwachting. Allen waren brave kerels, bereid om hun plicht te doen en zij geloofden allen in volle ernst, dat zij aanstonds op die plek een goede slag zouden slaan.

Op de steiger was het zo volkomen donker, dat men er bijna geen hand voor ogen kon zien. Heel aan het einde pinkte een klein, rood lichtje en dat was alles.

En hoe meer de minuten verstreken, hoe meer de onrust van Kingsford toenam.

Aanstonds zou het schip met de zogenaamde smokkelaars komen opdagen, die alleen maar een opdracht hadden, de aandacht van de politie af te leiden.

En waar was Raffles ? Hoe scherp hij ook toekeek, hij kon niemand ontdekken, behalve zijn eigen agenten, al was het dan ook heel onduidelijk en al kon men weinig anders onderscheiden dan hun uniformen en hun petten.

Was hij misschien binnen in de loods ?

Dat leek onmogelijk, want de deur was stevig gesloten, niet alleen met het gewone slot, maar ook met een zware ketting en hangslot en de zeer kleine ramen waren wel drie meter boven de grond aangebracht.

Had hij misschien verraad gepleegd ? Slechts een enkele seconde stond Kingsford bij die gedachte stil en toen verwierp hij ze met verontwaardiging en vol schaamte.

Want hij was iemand, die ook aan zijn vijanden recht liet wedervaren en die hun de volle maat gaf. Neen, dat was niets voor een man als Raffles.

Hij wist zeker dat hij zijn woord zou houden. Hij zou er zijn en bijtijds!

Om even voor half twee klonk er plotseling een geluid, alsof een boot met haar wand langs de steiger schuurde en toen kraakte de zware meerpaal, onder het aantrekken van de aanlegkabel.

En dadelijk was alles in rep en roer.

Kingsford fluisterde een paar korte bevelen en de agenten slopen nog wat verder de pier op, zich diep bukkend en gaande van loods tot loods.

Op deze wijze raakten zij enigszins verstrooid. O'Mara was een van de laatsten. Hij wachtte vol ongeduld, tot dat de jongens op de boot zouden beginnen te vuren, zoals de afspraak was, om onmiddellijk daarna weer weg te varen.

Nog enkele seconden en toen schoten de eerste rode vlammen van de revolvers door het nachtelijk duister en knetterden de schoten.

De agenten bukten zich nog dieper en vuurden terug, half in het wilde weg.

O'Mara, met een schittering van helse vreugde in zijn ogen, hief zijn wapen op, staande in de schaduw van de grote loods en mikte zorgvuldig op de gedaante van Kingsford. Hij wilde juist de trekker overhalen, toen hij een stekende pijn aan de dij voelde. Onwillekeurig bracht hij de hand daarheen en op hetzelfde ogenblik begon hij te wankelen. Een duizeling beving hem en een rode nevel begon voor hem op en neer te golven. De revolver ontzong aan zijn krachteloze hand en viel kletterend op de houten vloer. Kingsford had zich snel om gewend op dit geluid en verbleekte. Hij begreep wel, dat hij op het allerlaatste ogenblik aan de dood ontsnapt was.

Men hoorde luid vloeken aan het einde van de pier en toen het snelle geroffel van een bootmotor. Een paar agenten wilden wegsnellen, om de politieboot gereed te maken voor de achtervolging, maar een kort, scherp bevel

van Kingsford weerhield hen.

— Laat hen maar gaan! Het is maar een loos alarm, jongens! Wij kunnen onze tijd beter besteden! We zullen de boot gebruiken, maar niet om die slimme vogels te achtervolgen! Wij moeten hen dat alleen maar laten geloven!

Op dat ogenblik slaakte een van de mannen een gedempte kreet. Hij was bijna gestruikeld over een roerloos lichaam, dat languit op de vloer lag. De agent liet even zijn zaklamp stralen en riep toen verbaasd uit:

— Maar voor de drommel, dat is O'Mara. Is hij geraakt? Ik kan helemaal geen wond en zelfs geen druppeltje bloed zien!

— Hij schijnt bewusteloos te zijn! zei Kingsford kortaf.

— Moeten wij hem niet meenemen, luitenant?

Kingsford wilde hiervoor reeds bevel geven, toen het hem inviel, dat Raffles gezegd had, voor O'Mara te zullen zorg dragen! En nog voor hij de mond had kunnen openen, traden er twee agenten uit de zwarte schaduwen te voorschijn, namen zonder een woord te spreken O'Mara bij de schouders en de voeten op en droegen hem snel naar een auto, die als bij toverslag aan het begin van de pier was verschenen en die onmiddellijk wegreed, met de bewusteloze en de twee dragers. Terwijl de andere agenten verbluft het voertuig nakeken, zonder iets van het geval te begrijpen, raapte Kingsford de revolver op, die O'Mara had laten vallen. Bijna was hem een kreet ontsnapt. Het magazijn bevatte geen enkele patroon meer!

Het was duidelijk, dat Raffles zelf of een van zijn helpers kans had gezien O'Mara zijn revolver te ontfutselen, van de patronen te ontdoen en weer in de tas te steken, zodat hij er toch niets mee had kunnen uitrichten. Met onverholen bewondering keek Kingsford de snel weggrijpende auto achterna en een van zijn agenten hoorde hem tot zijn verbazing mompelen:

— Een genie! Het is waar, alleen geniaal in de boosheid, maar toch een genie!

HOOFDSTUK VII.

HOE RAFFLES ZICHZELF BELOONDE

Kingsford liet geen tijd verloren gaan, bekommerde zich voorlopig niet verder om O'Mara, maar scheepte zich dadelijk in en voer met de snelle politieboot zo vlug mogelijk over de Hudson en om de punt van Manhattan heen, vervolgens East River op en toen heel voorzichtig voorbij steiger Nr 16.

Een enkele blik was voldoende om hem te laten zien, dat hier alles reeds afgelopen was.

Er lag een grote motorboot aan de steiger een zeevaardig schip en zijn geoeffend oog zag zelfs in de duisternis, dat het vaartuig zeer hoog op het water lag en dus ongeladen was. Men had blijkbaar zoeven reeds de kistjes met gesmokkelde verdovingsmiddelen uitgeladen en weggevoerd, want van vrachtauto's was ook niets meer te bespeuren.

Waarschijnlijk was men op dit ogenblik reeds bezig de gehele lading die honderd duizenden waard was, in de geheime kelders onder het huis van Colleen Stevenson op te stapelen.

Hoe dat mogelijk was, zonder dat een enkele politieagent het bemerkte had, dat begreep Kingsford niet en hij stelde er ook geen belang in. Dat zou naderhand wel aan het licht komen.

Waarschijnlijk bestond er een of andere gang onder de grond tussen een schijnbaar onschuldig pakhuis en de geheime kelder.

Hoe hij daar moest komen, was hem ook nog niet recht duidelijk, maar hij vertrouwde nu stellig op de hulp van Raffles.

Die zou hem wel bijtijds inlichten!

Hij voer dus kalm verder, tot aan steiger 52, die recht tegenover Stanton Street gelegen is.

Hier gingen de politieagenten aan wal.

Kingsford wist, dat hij op deze mannen kon rekenen, als op zich zelf.

En een gevoel van blijdschap doortilde hem, gelukkig waren het uitzonderingen, die wormstekige elementen bij het politiekorps!

De agenten trokken in twee afzonderlijke groepjes en met een onderlinge afstand van ongeveer vijftig meter door de gehele Stanton Street.

Er is maar heel weinig verkeer op dit uur van de nacht.

Kingsford had het huis van Colleen Stevenson bijna bereikt, toen hij bleef stil staan bij het zien van een klein groepje agenten, drie man sterk, die daar op hem bleken te wachten en waarvan er een hem tegemoet trad met de gefluisterde woorden:

— Wij zijn gestuurd door het hoofdbureau, luitenant! Er is een boodschap gekomen, U hebt immers gezegd, dat u meer mannen moest hebben?

— Ik heb er geen ogenblik aan gedacht! antwoordde Kingsford scherp. Wanneer kwam die boodschap?

— Zowat een half uur geleden!

— Schriftelijk of mondeling?

— Schriftelijk! En dit moest ik u geven! Het werd gebracht door een grote kerel in een chauffeurslivrei, die dadelijk weer verdween!

Hij stak Kingsford en stukje papier toe en deze ging het lezen bij het licht van een straatlantaarn.

Het bevatte slechts de woorden:

« Ga de derde steeg in de richting van de kade in, rechts. Volg ze over een afstand van tien meter. Breek de kleine deur open, die gij daar zult vinden. De rest wijst zich van zelf. Raffles. »

— Bij mijn ziel, die man is weergaloos! riep Kingsford vol bewondering uit. Maar ik ken jullie niet!

— We zijn van het hoofdbureau, luitenant! zei de man schouderophalend en trad achteruit.

— Maar waarom nog meer hulp?

Omdat er gevreesd wordt, dat de smokkelaars in het huis van die vrouw feest vieren en zij zijn misschien wel met zijn tien!

— Dan is het wat anders! Vooruit dan en ik beloof jullie een flinke beloning, als wij veilig de gehele partij cocaïne hebben achterhaald en zoveel mogelijk van de kerels hebben geknipt!

De drie agenten sloten zich dus aan en het gehele troepje liep weer haastig terug in de richting van de kade en sloeg de derde steeg in, niet veel meer dan een slop, waar het stikdonker was.

Na op de gis tien meter te zijn voortgegaan knipte Kingsford zijn zaklantaarn aan en zag bij het licht daarvan, dat hij vlak voor een zeer smalle en verveloze deur stond, in een blinde muur.

Het slot was stevig, maar de agent, die het briefje gebracht had, wist het te openen en allen drongen snel binnen.

Waarop de laatste man het deurtje weer dicht dúwde.

Het was nodig, enige lampen te laten branden, want er heerste een Egyptische duisternis in de smalle gang, waarin men zich nu bevond. Een eind verder was een deur, zeer stevig, maar die wagenwijd open stond. Een eind electricch draad hing er los naast en Kingsford zei zacht tot de brigadier, die hem gezegelde:

— Maar voor de drommel, dat is de draad van een alarminrichting!

Deze knikte verbaasd en zei:

— Ik begrijp er niets van! de kerels kunnen dat toch niet zelf hebben gedaan! Iemand moet ons al voor zijn gegaan, die ook die deur heeft weten open te krijgen.

— Raffles! altijd Raffles! mompeld Kingsford voor zich heen. Hij moet dat gedaan hebben om de weg voor ons vrij te maken! Vooruit maar!

De gang werd plotseling breder en omstreeks vijf meter voorbij deze deur mondde een brede zijgang er in uit, eveneens afgesloten met een zeer ster-

ke deur en ook beschermd door een alarmsignaal, maar dit was intact!

Ongetwijfeld was het langs deze weg, door die brede gang, dat omstreeks een uur geleden de kistjes met opium en cocaïne waren aangevoerd!

Het smalle deurtje was blijkbaar slechts een ingang voor de ingewijde vrienden!

De agenten moesten zeker wel een minuut of vijf tamelijk snel voortlopen, voor zij het einde van de gang bereikten en al weder een sterke deuringaans troffen, die zij niet eens meer behoefde te openen. Want ook deze stond op een kier.

En nu hadden zij het ontdekt! De stapelplaats van de smokkelwaar!

Onder hetzelfde huis, hetwelk Kingsford een paar dagen te voren vruchteloos had doorzocht!

Daar stonden en lagen zij, de kistjes met verdovingsmiddelen, cocaïne, opium, sneeuw (naam voor cocaïne in snuifvorm). Een fortuin was daar opgestapeld!

En de ogen van de agenten begonnen te schitteren, daar zat een geweldige beloning aan vast!

— Maar hoe komen wij uit deze kelder? mompeld Kingsford voor zich heen, rondziende door de ruimte, die waarschijnlijk vroeger deel had uitgemaakt van een of andere bierbrouwerij, te oordelen naar de stevige dikke pilaren, die het gewelf droegen.

De agent, die het briefje gebracht had, trad zonder een woord te zeggen op een van die pilaren toe, scheen even te zoeken en toen klapte er plotseling een zeer smal deurtje in die kolom open, die slechts schijnbaar van steen was!

Men kon een smalle stalen ladder zien, die veel geleek op een brandladder en waar langs de agenten, voorafgegaan door Kingsford, die geen tijd verloren liet gaan met het stellen van vragen, haastig naar boven klauterde.

Het ijzeren laddertje bleek toegang te verschaffen tot een zeer kleine ruim-

te, die nauwelijks vier mannen tegelijk kon bergen en Kingsford zocht vruchteloos naar een uitweg, toen al weder dezelfde agent heel zacht zei :

— In de rechter bovenhoek op het einde van die houten richel drukken ! Maar neem nu uw revolver in de hand en geen woord meer, want ik weet niet wie hier naast is !

Kingsford wierp de man een zonderlinge, strakke blik toe, maar hij gehoorzaamde.

Met een nauwelijks hoorbaar geluid schoof onmiddellijk een deel van de wand terzijde en Kingsford liet het licht van zijn lantaarn schijnen in een vertrek, dat hij eveneens betreden had ! Het was verlaten.

Het bleek hem, dat hij door een der houten panelen, waarmede de wand bekleed was, dit vertrek was binnen getreden.

De agenten volgden zo snel mogelijk en even hield men krijgsraad, op fluissterende toon, tot dat Kingsford eensklaps het hoofd ophief.

Een luid gelach klonk daarboven.

Snel en op zachte toon gaf hij zijn bevelen.

En het laatste bedrijf brak aan...

Een minuut later drongen de agenten, nadat de heer in het groen, die bijna alles verraden had, juist bijtijds was overmeesterd en tot zwijgen gebracht, de salon binnen van Colleen Stevenson en zo vlug en krachtig traden zij op, dat de twaalf mannen, die daar dronken, rookten, schreeuwden en lachten, overmeesterd waren, voor zij nog aan verzet hadden kunnen denken. Slechts een hunner had de tijd om te schieten en hij verwondde ook een der agenten, maar een slag met een knuppel maakte een eind aan de grap.

Onder de arrestanten bevond zich ook kapitein Marybound. Hij was bleker dan een dode en keek met ogen die van haat gloeiden, naar Kingsford.

Hij kwam op hem toe en siste :

— Je zult het toch niet wagen, Kings-

ford, de hand op je chef te leggen?

— Waarom niet, als die chef mij heeft willen vermoorden? vroeg Kingsford rustig, hem strak aanziende.

— Bewijs het Kingsford, bewijs het ! zei Marybound schor.

— Wees maar gerust, het zal bewezen worden ! hernam Kingsford koel. Even goed als het bewezen zal worden, dat gij deel hebt gehad aan deze onderneming, kapitein Marybound ! Weg met hen en laat een paar arrestantenwagens voorkomen !

Op dat ogenblik trad Colleen, die even als de anderen geboeid was, op Kingsford toe en zei met een stem die van woede en haat trilde :

— Moet ik mijn juwelen en mijn geld soms onbeschermd achter laten?

— Ik zal je gelegenheid geven, om alles veilig weg te sluiten, Colleen Stevenson ! zei Kingsford afgemeten.

— Dat is me niet veilig genoeg ! Wie weet hoe lang jullie mij vasthouden !

— Waarschijnlijk heel lang ! antwoordde Kingsford droog.

— Dan wil ik het meenemen ! Versta je dat ? Ik wil het deponeren op het hoofdbureau ! Ik laat het niet hier achter.

— Zoals je wilt ! Een paar agenten zullen met je meegaan ! Haast je wat !

De vrouw verliet haastig het vertrek en drie agenten gingen met haar mede.

De overigen begonnen de arrestanten weg te voeren en naar de vestibule te drijven, waar men zou wachten op de arrestantenwagens, toen een luid geschreeuw boven zijn hoofd, Kingsford, die nog was achtergebleven, haastig deed opspringen en naar de deur snellen.

Hij holde de trap bij drie treden tegelijk op en rukte de deur open, waarachter het geschreeuw klonk.

In het midden van de kamer stond Colleen Stevenson, half dol van woede

en schreeuwde en vloekte als een kadewerker.

— Het was Raffles! Jij vervloekte ezels, gilde Colleen! Hij is er met mijn geld en met mijn juwelen van door! Door het raam!

Kingsford stormde op het raam toe en trok het gordijn terzijde.

Hij stond op een balkon en keek naar beneden. Het balkon zag uit op de binnentuin, maar hoe hij ook starde in de duisternis, hij kon volstrekt niets onderscheiden.

Maar hij hoorde een vrolijke stem op verre afstand, die duidelijk verneembaar de woorden zei:

— Dat is mijn beloning, luitenant Kingsford, u ziet wel, dat ik altijd woord houd!

Kingsford begreep nu pas, dat de drie agenten, die hem zogenaamd door het hoofdbureau gezonden waren, identiek waren met Raffles en twee van zijn helpers.

Natuurlijk had Raffles reeds van tevoren een onderzoek ingesteld; ontdekt dat het huis vol smokkelaars zat en toen kalm de hulp ingeroepen van Kingsford en zijn mannen!

Hij had handig van de gelegenheid gebruik gemaakt, om veilig binnenshuis te komen en zich van de juwelen van Colleen meester te maken!

In het wilde weg en meer om zijn hart lucht te geven, schoot Kingsford een paar malen zijn revolver af, maar een luide lach bewees hem maar al te duidelijk, dat hij zich die moeite had kunnen besparen.

Het geluid van een deur, die gesloten wordt klonk, dadelijk gevolgd door het ronken van een sterke motor.

De vogel was hem ontsnapt!

En in zijn diepste binnenste was Kingsford er verheugd om!

... ..
O'Mara kwam de volgende dag al

op een zeer geheimzinnige wijze boven water.

Hij kwam heel rustig, maar zeer bleek het hoofdbureau van de wijk binnen stappen en begaf zich nagestaard door de agenten in de wachtkamer, regelrecht naar de kamer van Kingsford, aan wie hij alles opbiechtte.

Hij sprak als een schooljongen, die een lesje opzegt met eentonige stem, zonder iets over te slaan en zonder zich in de rede te laten vallen.

Hij lette niet eens op de vragen, maar sprak door als een spreekmachine.

Het gehele complot werd onthuld en zodra dit bekend werd vielen alle anderen door de mand en de toestand van Marybound was niet langer houdbaar.

Acht dagen later was een van die grote schandaalprocessen aan de gang, die te New York schering en inslag zijn.

Toen deed zich het wonderlijke voor, dat O'Mara alles trachtte te herroepen! Hij schreeuwde, dat men hem gedwongen had, dat hij niet wist wat hij gezegd had, dat hij onder hypnose had gestaan, maar het was te laat! De bewijzen waren overstelpend en O'Mara ging voor tien jaren de gevangenis in.

Colleen kreeg er vijf voor haar rekening, maar Marybound, die tot vijftien jaren veroordeeld was, omdat men hem moord ten laste had gelegd, wist zich aan de aardse rechter te onttrekken.

Een zijner vrienden wist hem een revolver in handen te spelen en hij maakte er het enige gebruik van, dat voor een lafaard in zijn omstandigheden denkbaar was.

Wat O'Mara tenslotte aangaat, toen hij zei, dat hij gehypnotiseerd was, had hij volkomen gelijk. En de naam van de hypnotiseur was: John Raffles.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Misdaad in de Trein

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin

